

THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF

H. Danhof
H. Hoeksema
G. M. Ophoff
B. J. Danhof
G. Van Beek

REFORMED MONTHLY

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE
PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscriptions should be addressed to G. Vos, 707 Thomas St., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 524 Eastern Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. I, No. 4

JANUARY, 1925

Subscription Price \$1.50

MEDITATION

SUFFERING IN THE FLESH

Forasmuch, then, as Christ hath suffered for us in the flesh, arm yourselves with the same mind: for he that hath suffered in the flesh hath ceased from sin.—I. Peter 4:1.

Have you, dear brother and sister in Christ, suffered in the flesh?

Then you have ceased from sin!

Not, you understand, if you merely are acquainted with that general suffering that is the lot of all mankind because of the withering breath of a holy and righteous God passing over a sinful world. There is nothing special in that. All the world is writhing in agony and pain of body and mind and spirit. And the whole creation groaneth and is travailing together. No one escaped the touch of stalking pestilence or the cruelly impartial sword of him that rides on the pale horse and whose victims are swallowed up by Hades. All are acquainted thru experience with the heart-rending cries of souls that part forever as far as this present time is concerned, torn asunder by the Hand of Death that knows no mercy. Mere suffering in the flesh is no proof that you have ceased from sin.

But are you also acquainted with that other suffering, that comes upon you because, while you are still living in the flesh, you have become a stranger to the life of the flesh? Then you have, in that very suffering, a proof that you have ceased from sin. And you have reason to rejoice in your suffering. For you suffer for righteousness' sake. And such suffering is thrice blessed.

What a stranger the church of to-day has become to this very thought, and still more so to the actual experience of suffering in the flesh because to that flesh we have become enemies! The church of to-day feels itself so well at home in the world and the latter assumes such a friendly, almost fraternal attitude to the people of God, that it sounds ridiculously pessimistic to even mention the possibility of suffering for righteousness' sake. The line of demarcation is lost out of sight. There is such a gradual shading of darkness into light, there seems established such a lovely truce, if not permanent peace

between Christ and Belial, the common yoke on the necks of those that know the Lord and those that know Him not has been made so soft and easy, that it must appear too gloomy a conception that the Church in the flesh must suffer. The church even appears victorious in the world. Room is made for her, homage is paid to her, appreciated and prized very highly is the good will of the Church in the world and by no means without success does the Church claim the whole world for Christ! Even as on the Mount of Temptation Satan showed his willingness to surrender all his world-kingdom to the Servant of Jehovah, so the world of to-day lays all her mighty kingdoms at the feet of the Church and the Devil seems ready to surrender his bloody sceptre into the hands of the Lion of Judah's Tribe! Small wonder that many feel and some openly express that the world is not so malevolent and hateful against the children of God. Suffering in the flesh seems a thing of the past.

Yes, but my fellow-pilgrim to the City that hath Foundations, have you perhaps erred from the main road to Zion? If you experience the world as so lovely and Belial as such a peacemaker and suffering in the flesh is foreign to your life, then stop a moment and seriously consider the question: Have you lost the way? God's Word, surely, is with you no more. It speaks, read it where you will, of elect strangers, people in the world but not of the world, marching onward, striving and longing for the things that are above and accompanied by the word of their Redeemer: "In the world ye shall have tribulation!"

You say that you have not suffered in the flesh?

Then either is true: You have never ceased from or you have returned to sin.

Have you not lost the way?

In the flesh Christ was.

How rich in meaning is that simple sentence!

It expresses that He became like unto His brethren in all things, sin excepted. He was man, fully man, partaking of the flesh and blood of the children, living the full life of the human body, being familiar thru actual experience with its needs, its desires, its weaknesses, its pains, its hunger and thirst, its limitations and weariness, its labor and toil. He entered into and lived the full life

of the human soul, thought in human mind, willed with human will, longed with human heart, spoke with human tongue, was intimately acquainted with human ambitions and aspirations, human joy and sorrow, and acted in all the wide domain of human activity.

Neither is this all.

Jesus entered into all the human relationships involved in living in the flesh. He was a baby among other babies, a boy in the midst of contemporary boys, a young man in relation to other young men, a Hebrew of the Hebrews, a man among men. He lived as a son in relation to His parents, He was a brother in the midst of His brothers, a pupil of His teachers, a citizen of Nazareth. Subject He was to Jewish law and to the jurisdiction of the Sanhedrim. He stood under the dominion of Herod, of Pilate, of Caesar, and he was within the wide reach of the terrible Roman sword. Because of His entering into the flesh He stood in all the manifold relationships connected with life in the flesh.

Into that flesh He entered. Before the world was was He, but not in the flesh. In the bosom of the Father, co-essential with Him and the Holy Spirit, He lived in infinite divine glory, the life of the perfect Covenant-friendship of God-Triune. Nor did He partake of the nature and life of the angels. But He entered into the nature and lived the life of His brethren, that He might deliver them from the power of him that had the dominion of death and bring them into the eternal light of liberty of the children of God.

Into the flesh, into all the life of human nature and earthly relationships Christ entered. For us.

That God might have many children and Himself many brethren.

In the flesh Christ suffered.

Others lived in the same flesh with Him. Brothers and sisters, children with Him of the same mother, shared with Him the same humble home, ate with Him at the same table, slept with Him under the same roof, were subject with Him to the same parents, grew up with Him and lived in daily contact with Him. Citizens, inhabitants of the same town, were His fellow-men, His neighbors; and they met Him daily, walking the same streets with Him, and they dealt with Him, conversed with Him and knew Him as the son of Joseph, the carpenter. Priest and elders, Sadducees and Pharisees were of His flesh and blood, Hebrews of the Hebrews, members with Him of the commonwealth of Israel, speaking the same language, worshiping in the same temple, meeting in the same synagogue, searching the same Scriptures, possessing the same covenants, addressing the same multitude and pretending to be children of the same God. In the same flesh lived kings and governors, men royally appareled, decked with purple and gold and living in ease and splendor, wielding with authority the terrible sword that is divinely instituted for the punishment of evil-doers. Judges and soldiers, kings and emperors, businessmen and wise men and leaders of the people as well as

publicans and sinners lived with Him in the same flesh and were active in thought and speech and deed in the same spheres and relationships in which He also had entered. Contact with these others, living in the same flesh was unavoidable.

Shoulder to shoulder, elbow to elbow, Christ lived with Pharisees and Sadducees, with priests and elders and scribes, with emperors and kings and governors and judges, with soldiers and merchantmen and publicans and sinners in the same flesh.

And thus, in this inevitable contact with others in the flesh, Christ suffered. These others inflicted His suffering upon Him. They chased Him into Egypt by the cruel sword of merciless and madly ambitious Herod. They jeered at Him in His home-town as He opened unto them the Scriptures concerning Himself and led Him to the precipice to cast Him down into certain death. They opposed His speech and made attempt after attempt to catch Him in His discourse. They forsook Him in Capernaum, hated Him, called Him an evil-doer in alliance with Beelzebub, the Prince of the devils. They captured Him, accused Him as the vilest criminal, condemned Him, maltreated Him, spit their contempt upon Him, scourged Him, pressed thorns on His brow, nailed Him to the accursed tree, cast Him out of the flesh.

Living in the flesh, Christ suffered.

Why this suffering?

Briefly: because He did the will of His Father in the flesh, and that in opposition to those who in the same flesh did the will of their father, the Devil.

Christ had no sin, neither was guile found in His mouth. Personally He was God's Son. The common guilt of all, imputed to all that are born of women, did not touch Him. And prepared in Mary's womb thru the power of the Holy Ghost, His human nature was without the stain of sin. He was positively holy. Neither was sinful deed ever committed by Him. On the contrary, it was His meat to do the Father's will. His mind was completely subject to the will of Him who is a Light and in Whom there is no darkness. Never a thought arose in His mind, but it was of the Father; never a desire originated in His heart, but it had God for its object; never a word passed from His lips but it was to glorify the Holy One; never a deed by Him was witnessed but it was in most perfect obedience to the Almighty. Challengingly He could look in the faces of His contemporaries, hostile though they might be, and without fear of indictment of contradiction ask the question: Which of you can convict me of sin? And because of this positive holiness and righteousness and perfect love of the Father, He that was the servant of Jehovah pre-eminently and the Friend of God uniquely, took issue with all sin and ungodliness. He served the One Master and rejected the other persistently.

But for this He suffered.

For there were others in the same flesh. Others with whom the Man Christ came into inevitable contact. Others, that loved darkness rather than light and wished to do and actually did perform the will of their father the devil. These aspired after earthly things and things of the world and things of the flesh and things of darkness and things of hell. They hated the Father of our Lord Jesus Christ and loved him that is a murderer from the beginning. An earthly name and earthly fame, earthly bread and earthly power, earthly glory and earthly riches and earthly empires and power they sought and after them they strove. They were and lived as children of darkness.

And thus the contact between Christ in the flesh and these others in the flesh became conflict, battle and struggle everywhere. For in speech and in deed the Servant of Jehovah, doing the will of His Father in the flesh, condemned these children of darkness and exposed their deeds as evil.

And because of this antithesis the flesh could not tolerate this Servant of Jehovah. They made Him suffer in the flesh.

Suffer, till they had cast Him out of the flesh.

Fellow-pilgrim arm yourself with the same thought. . .

If you suffer in the flesh it is because you have ceased from sin.

Formerly you obeyed with the world the lust of the flesh. You revelled in sin. You walked in darkness. You performed the will of your father the devil. There was complete harmony between sin and you, between the devil and your heart. Therefore, the world knew you and loved you as its own. With others in the flesh you rejoiced and danced and worshipped the world's god. The things below constituted your treasure and claimed all the love of your heart. And suffering in the flesh you knew not, because the flesh was your proper abode.

But the Risen Lord suffered for you. And by His suffering overcame for you him that hath the power of death. He cleansed you in His precious blood. He cut the shackles of sin that held you. He entered with His own life into yours, turned your love of the devil into enmity, and your hatred of God into love. And with that life of the Risen Lord in your inmost heart you confess that you are dead to the world and all the world is dead to you, that it is become your meat to do the will of the Father, and that you seek the things that are above, not the things that are on the earth.

You have become of God's party.

But you are still living in the flesh. If only with your heavenly life you were immediately delivered completely, delivered from your sinful heart and the temptations of the old man of sin, delivered from the intimate contact with the world and the children of darkness, living with

you in the same flesh, there would be no strife and no battle and no suffering. But this is not the will of your Father which is in heaven. You must fulfill the rest of your days in the flesh, now doing the will of your Father and Christ's Father.

Hence, your suffering, if you have but ceased from sin.

Suffering within, because of the working of sin in your members, causing you to cry out: "O wretched man that I am! Who shall deliver me from the body of this death?" And suffering from without. For with you in the same home, church, society, school, shop, office, city, country, world, live those in the same flesh that intend to do the will of their father, the devil, and that will not tolerate any other will but his.

Arm yourselves with the same mind!

There is joy in the very thought of this suffering, painful though it may be to the flesh. For though it may be grievous to be despised of men, derided and mocked, presented as an evil-doer, cast out of the Church or out of society, fact is that you carry within your heart the sure conviction that it is because you have ceased from sin. If you were of the world, the world would love its own, but now you are not of yet in the world, therefore the world hates you as they have hated Him, whose life is become yours.

Sweet peace! Free from sin. Soon free in judgment. Confidence with regard to the day, when He that judgeth righteously shall judge both you and them that have persecuted you!

Be of good cheer! Christ hath overcome the world!

H. H.

VOORBIJ

Uit de ontblaaide boomen
En de ontbloemde zoomen
Der bevrozen stroomen
Klinkt de toon: "voorbij!"
Maar God blijft dezelfde;
Nooit verandert Hij.

Uit de grauwe resten
Van vergruisde vesten,
Thans der uilen nesten,
Klinkt de toon: "voorbij!"
Maar God blijft dezelfde;
Nooit verandert Hij.

Uit de kille zoden
Boven de asch der dooden
Die als schimmen vloten,
Klinkt de toon: "voorbij!"
Maar God blijft dezelfde;
Nooit verandert Hij.

Laurillard.

DE MENSCH GODS HUISKNECHT

De Gereformeerden leggen er nadruk op, dat de mensch is van Gods geslacht. Hij is beelddrager Gods. "Wij gelooven, dat God den mensch geschapen heeft van het stof der aarde, en hem heeft gemaakt en geformeerd naar zijn beeld en gelijkenis, goed, rechtvaardig en heilig; kunnende met zijnen wil in alles overeenkomen met den wille Gods"; Nederl. Geloofsbel. Art. 14. Neen, zooals de mensch thans is, boos en verkeerd, is hij niet uit de hand zijns Makers voortgekomen; "maar God heeft den mensch goed en naar zijn evenbeeld geschapen, dat is, in ware rechtvaardigheid en heiligheid, opdat hij God zijnen Schepper recht kennen, Hem van harte liefhebben, en met Hem in eeuwige zaligheid leven zoude, om Hem te loven en te prijzen"; Heidelb. Catechismus, vr. en antw. 6. "De mensch is van den beginne naar het beeld Gods geschapen, versierd in zijn verstand met ware en zalige kennis van zijnen Schepper en van andere geestelijke dingen; in zijnen wil en zijn hart met gerechtigheid; in al zijne genegenheden met zuiverheid; en is over zulks geheel heilig geweest"; Leerr. van Dordt, hfdst. III en IV, 1. En betreffende de geloovigen wordt daar nog aan toegevoegd, Geloofsbel. Art. 37: "de geloovigen en uitverkorenen zullen gekroond worden met heerlijkheid en eer. — En tot eene genadige vergelding zal hen de Heere zulk eene heerlijkheid doen bezitten, als het hart eens menschen nimmermeer zoude kunnen bedenken. Daarom verwachten wij dien grooten dag met een groot verlangen, om ten volle te genieten de beloften Gods, in Jezus Christus onzen Heere"; terwijl de Catechismus in vr. 32 betuigt, dat zij hiernamaals in eeuwigheid met Christus over alle schepselen zullen regeeren, en in vr. 52, dat Christus alle uitverkorenen tot zich in de hemelsche blijdschap en heerlijkheid nemen zal. Het staat dus naar Gereformeerd belijden wel vast, dat de mensch, beide: in den staat der rechtheid en in dien der genade, beelddrager Gods is, en derhalve zijne bestemming heeft in de eeuwige zalige gemeenschap met zijnen Schepper en in de heerschappij over al het geschapene.

Deze belijdenis is in overeenstemming met de leer der Heilige Schrift. Reeds terstond bij de schepping des menschen sprak God: "Laat ons menschen maken naar ons beeld, naar onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de visschen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de geheele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt. En God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld van God schien Hij hem; man en vrouw schien Hij ze. En God zegende hen, en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde, en onderwerpt haar"; Gen. 1:26-28. Naar deze woorden is de mensch beelddrager Gods, en alszoodanig kroon en heer der schenning. Hij is de wonderbare samenvoeging en vertegenwoordiger van de stoffelijke en geestelijke wereld beide. Naar zijn stoffelijk bestaan is hij uit de aarde, doch in zijne menschen heeft hij den adem des levens, en zijn geest is uit God. Als schenkel behoort hij tot het geschapene, evenwel is hij aangelegd op de ge-

meenschap met den Allerhoogste, en in zijne bestemming boven alle andere schepselen verheven. Daarom kon de psalmist betreffende hem terecht bewonderend uitroepen: "Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des menschen, dat Gij hem bezoekt? En hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond? Gij doet hem heerschen over de werken uwer handen; Gij hebt alles onder zijne voeten gezet; "Ps. 8:5-7. Volgens de Schrift is de mensch in eere. Want wel geraakt hij eerst tot zijne volle en onveranderlijke heerlijkheid in het eeuwig koninkrijk van Christus Jezus; maar het beginsel van zijn eer en macht wordt toch reeds gevonden in het aardsche Paradijs. In den hof van Eden is de beelddrager Gods zalig. Daar leeft hij in harmonie met de wereld buiten en rondom hem, daar oefent hij heerschappij over het geschapene, daar smaakt hij de zalige gemeenschap met den Schepper, daar is hem in het gebod en door den zegen des HEEREN en in den weg van vrije wilskeuze, waartoe hij bezat de gerechtigheid en heilige genegenheid, den toegang ontsloten tot zijne eeuwige bestemming van genieting en heerschappij en aanbiddelijke toewijding. Van Gods geslacht, heeft de mensch, door Gods zegen tot vruchtbaarheid en vermenigvuldiging en vervulling, ook zijn eigen geslacht. "God heeft uit éénen bloede het gansche geslacht der menschen gemaakt". In dat geslacht *uit éénen bloede* bezit de mensch zijne physische en, in den weg des verbonds, zijne juridische-zedelijke eenheid, alsmede zijn eigen rijkdom van gave en talent en ontwikkeling, en de historische onderwerping der aarde en de heerschappij over al het geschapene, en de volkomene ontplooiing van Gods beeld. En al wordt nu ook de staat der heerlijkheid bereikt in den weg van zonde en genade, dat verandert toch niets, wat betreft de idee, aan de plaats en de positie des menschen in het geheel van Gods schepping. Christus' gemeente is een koninklijk priesterdom. En in het lied der verlossing zal zij dan ook haren Heiland tegen jubelen: "Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie; en gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren; en wij zullen als koningen heerschen op de aarde". Gewis, God heeft den mensch bekleed met eer en macht.

Aan deze uitnemendheid des menschen mag niet worden getornd. Wij mogen geen oogenblik luisteren naar allerlei gissingen buiten de openbaring over de herkomst des menschen. Aan de beschouwing van den oorsprong des menschen, dat hij geheel en al, ook naar zijne geestelijke zijde, uit het stof verklaard moet worden, die met het materialisme nu ruim een eeuw verleden in Frankrijk weer in eere kwam, moet niet alleen geen voet worden gegeven, omdat zij mensch-verlagend en God-onteerd is; maar zij mag ook niet worden ingeruild voor eene andere philosophische hypothese, zooals b.v. de pantheistische evolutie-theorie. In strekking is deze laatste voorstelling ongetwijfeld meer mensch-vergodend dan mensch-vernietigend; maar daarom toch niet minder goddeloos. En voor het Gereformeerde denken, zoo zulks maar

eenigszins losraakt van het objectieve Woord Gods, zelfs veel meer verlokkelijk en bekorend. De pantheïstische evolutionistische idee is ongemeen streelend voor het zondige vleesch. Uitwisschende het wezenlijke onderscheid tusschen Schepper en schepsel, en daardoor ontkennde 's menschen zondesschuld en zijne tijdelijke gebreken afleidende uit de tegenwoordige onvolkomene ontwikkeling, prikkelt zij den hoogmoedige tot zelf-vergoding. De mensch is dan zelf God; in den mensch bereikt God dan den hoogsten graad van ontwikkeling en zelfbewustzijn. Het pantheïsme vereenzelvigt Schepper en schepsel. Strikt genomen, gaan beiden er in onder. En wat praktisch blijft, is slechts, dat de mensch zegt: Ik ben God! Daarom moet niet minder dan tegen elke materialistische beschouwing, worden gewaakt tegen alle pantheïstische evolutionistische voorstelling.

De mensch is schepsel. Hij is kunstgewrocht Gods. De mensch Gods is Gods mensch. Hij staat in Godes dienst en is Gode gewijd. Hij heeft niets, wat hij niet heeft ontvangen. Met inbegrip van al zijne uitnemende gaven van eer en macht en heerschappij is hij Gods eigendom. Essentieel is de mensch dan ook geen heer, maar knecht. Wel heerscht hij over al het geschapene; maar omdat God alles onder zijne voeten heeft gezet. Onder God is hij god; doch God is boven hem. Hij is onderkoning Gods. Dus is hij 's HEEREN knecht. Hij is ambtsdrager. Hij is tot koning gezalfd. Zijne macht en heerlijkheid zijn toebetrouwde panden. In zijne verhouding tot God is de mensch dienaar, knecht, slaaf. Wel verheft God zijn knecht tot bondsvriend, wien Hij de verzorging van Zijn huis toebetrouwde, zoodat deze dan ook ingewijd is in hetgeen zijn Heer doet; maar dat alles heft de relatie van den dienaar niet op. De mensch is huisknecht Gods. Die gedachte heeft God in den mensch gelegd, en die scheppingsgedachte wordt in hem gerealiseerd. God wil, dat de mensch heersche, opdat hij Hem diene. De koning der aarde zij priester des Allerhoogsten Gods. Ambtelijk moet hij den Schepper zijne schepping wijden, uit het beginsel der liefde zijns harten, als eene offerande van dank en lof. Hij geniet de zaligste gemeenschap met zijnen Schepper, om zijnen God te loven en te prijzen. Naar de grondwet van 's HEEREN huis en koninkrijk moet hij zijnen Meester liefhebben, van ganscher harte, van ganscher ziele, van ganschen gemoede, en met alle krachten. Dat is voor hem het eerste in alle geboden: het gebod in alle gebod.

In essentieelen en fundamenteelen zin is de mensch Gods huisknecht. Hij kan niet wezenlijk iets anders zijn. Een dienstknecht heeft God hem gemaakt. Tot huisknecht bestemde God hem. Op dienen is hij aangelegd, tot dienen is hij bekwaam, in dienen vindt hij zijne roeping en bestemming. Het is voor den mensch zaliger te geven dan te ontvangen. Wel moet hij eerst ontvangen, om te kunnen geven; wel moet hij eerst genieten, zal hij kunnen prijzen; hij moet de schepping Gods onderwerpen aan zichzelf, eer hij die als een dankoffer kan wijden aan den Schepper; doch zijn aard is, naar de goddelijke

scheppingsordinantiën voor zijn leven, om met alles, wat hij is en heeft, te eindigen in zijnen Heer. Knecht zijnde, moet zijn Heer hem voorzien van alle middelen tot den dienst; doch in 't bezit daarvan, is hij tot zijns Heeren dienst bereid. Zijn Meester wil hij dienen. Wien hij gehoorzaamt, dien dient hij. In het gehoorzamen vindt hij rust, de wil zijns Heeren is zijne vermaking. En wat hij doet, dat doet hij met al zijne macht. Hij dient met hart en hoofd en hand, met wil en verstand en kracht, met genegenheid, woord en daad, uit het diepste beginsel zijns harten, met alle middel, op elk terrein, in iedere betrekking en levensfeer en omstandigheid, en met algeheele toewijding aan zijnen Heer. Hij verdeelt zijnen dienst niet. Hij kan geen twee heeren dienen. Aan slechts éénen heer wijdt hij zijn leven. Hem dient hij antithetisch; zijn eigen heer aanhangende, liefhebbende en voorstaande, verlaat hij, en haat hij en weerstaat hij zijns heeren vijanden. Hij heeft lust, om den wil zijns heeren te doen. De mensch is dienstknecht.

Als zoodanig moet hij worden aangemerkt. In onze beoordeeling van zijn leven moet allereerst worden gevraagd naar de zedelijke hoedanigheid van zijn dienstwerk. De verhouding toch, waarin hij als dienstknecht staat tot zijnen Heer, bepaalt elke andere relatie. De eerste vraag is dus niet, wat God hem maakte; want daarin is wel God te prijzen, maar niet de mensch; doch wat de mensch doet in zijne relatie van dienstknecht Gods. Waar God den mensch bekleedde met macht over de visschen der zee, de vogelen des hemels, het vee en het kruipend gedierte der aarde, alsmede over de planten, de delfstoffen en de krachten der natuur; daar kan hij slechts als koning optreden en handelen in betrekking tot al het geschapene. In eene rede over het koningschap des menschen moeten dan ook Gods deugden worden geroemd. Want God heeft den mensch tot koning gezalfd over het rijk Zijner schepselen. Doch in onze waardschatting van den mensch moet worden gevraagd, wat deze met zijne koninklijke heerschappij gedaan heeft in zijne relatie tot zijnen Heer. Immers, de HEERE God nam den mensch, en zette hem in den hof van Eden, om dien te bouwen, en dien te bewaren. Daarmede had Hij des menschen plaats in de schepping aangegeven, alsmede zijne taak en roeping. De mensch moet Gods schepping aan zichzelf onderwerpen. Dat kan niet anders. Dat is zijn werk als koning. Daarvan af te laten, vermag hij niet. Doch aan die daad als zoodanig kleeft gansch geen zedelijke waarde. Om de zeer eenvoudige reden, dat die daad zelve niet zedelijk van aard is. Eerst in zijne relatie tot God treedt de mensch in zedelijke hoedanigheid op. Met eene koninklijke vrije wilskeuze moet hij met de hem onderworpen schepping zichzelf Gode onderwerpen en Gode toewijden. Eerst als hij dat doet, is hij een goede en getrouwe dienstknecht. Hem zal God stellen over geheel zijn huis, eeuwiglijk.

Daarin echter bleef de mensch in het paradijs in gebreke. Wel handelde hij koninklijk, hij maakte soeverein gebruik van de hem verleende macht, maar, helaas, niet in onderworpenheid aan God, niet als dienstknecht des

HEEREN, doch als slaaf van Gods wederpartij. Die vrije keuze zijns harten was zijne zonde, zijne misdaad, zijn vergrijp aan de allerhoogste majesteit Gods. Door die daad van moedwillige ongehoorzaamheid, door de ingeving des duivels, vergreep de dienstknecht zich aan het eigendom zijns Heeren. In de keuze zijns harten dong hij naar de opperhoogheid Gods. Doch daardoor bereikte hij niet het beoogde doel. De knecht werd geen heer. Dat kon niet, want hij was geen heer, maar niets dan knecht. De dienstknecht sloeg slechts in zijn eigen geestelijk-zedelijk tegendeel om; hij veranderde van meester; 's HEEREN huisknecht werd satans slaaf; de door God goed geschapen mensch werd een booze dienstknecht. Hij bleef wel mensch, ook werd zijne relatie tot de schepping niet wezenlijk gewijzigd, nog heerscht hij; doch in geestelijken-zedelijken zin is hij niet meer 's HEEREN huisknecht, maar satans slaaf, onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. En hij kan en wil tot God niet wederkeeren. De zondaar dient, want hij is mensch; doch hij dient den *god dezer eeuw*, omdat hij zondigmensch is. De zondige mensch is een kwade dienstknecht.

Evenwel, naar de scheppingsgedachte is de mensch huisknecht Gods. Hij is geschapen, om Gods wil te doen. Aan dien wil kan ook de zondaar zich niet onttrekken. Want God is God; en Zijn raad bestaat, ook in betrekking tot 's menschen wil, zoodat God ook door dien wil verkrijgt hetgeen Hij van eeuwigheid bij Zichzelfen heeft voorgenomen. In dien zin dient de mensch God, niet satan. Doch door zijne ontfermende genade realiseert Hij ook in geestelijken-zedelijken zin zijnen wil in en door den wil des menschen. Reeds terstond in het paradijs zette God vijandschap tusschen de vrouw, die aan satans verleiding het oor had geleend, en de slang, en tusschen haar zaad en het slangenzaad. En als vrucht van de aanvankelijke verwerkelijking van de verbondsgedachte gaat reeds Abel voor de zaak des HEEREN in den dood, wijst Seth op een plaatsvervanger, begint men in Enos' dagen den Naam des Heeren aan te roepen, getuigt Henoch tegen den afval, veroordeelt Noach de wereld door de ark, welke hij toebereidde tot behoudenis van zijn huisgezin, gelooft Abraham den Heere, wandelt Izak in de vreeze Gods, zegent Jakob zijne zonen, en maakt Jozef, stervende, melding van den uitgang der kinderen Israëls. Door alle eeuwen heen bereidde God Zichzelfen een volk, dat zijnen lof vertelde.

En vooral Mozes, de knecht des HEEREN, met wien de HEERE van mond tot mond sprak, en door aanzien, en niet door duistere woorden, zoodat hij de gelijkenis des HEEREN aanschouwde, was getrouw in het gansche huis Gods. Beide, naar geestelijk levensbeginsel en als type van den grooten Profeet, dien God Israël verwekken zou, als zijn tegenbeeld, was Mozes bij uitnemendheid de knecht des HEEREN. De wet, hem door God bekend gemaakt, heeft hij, zonder daar ook maar iets aan te veranderen, aan Israël, Gods bondsvolk, opgelegd. En hij heeft haar tevens trouwelijk gehandhaafd, zonder aanzien des persoons, den schuldige geenszins onschuldig

houdende, noch den onschuldige verdoemende. Hij is in geheel Gods huis getrouw geweest als een dienaar, tot getuigenis der dingen, die gesproken zouden worden. Als ambtelijk dienaar, als middelaar des ouden verbonds, stond hij steeds tusschen God en Zijn volk in, zelfs met de roerendste voorbede zijns harten. Trouwer dienaar dan Mozes heeft de Wet in de oude bedeeeling niet bezeten. God zelf gaf dan ook aan Mozes den lof van in geheel zijn huis getrouw te zijn.

Evenwel, Christus was meer dan Mozes. Hij is *de* KNECHT des HEEREN. Hij is van eeuwigheid af gezalfd geweest. Als ambtsdrager kwam hij in de wereld om Gods wil te doen, niet alleen *in* het huis zijns Vaders, maar ook in *betrekking tot* dat huis. Hij zelf toch moest het huis des HEEREN bouwen, hij moest zichzelfen eene gemeente verwerven, en haar doen opwassen tot eene woonstede Gods in den Geest. Daarom heeft hij de gemeente liefgehad, en heeft zichzelfen voor haar overgegeven; opdat hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het woord; opdat hij haar zichzelfen heerlijk zou voorstellen, eene gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk. Hij heeft haar ook heilig en onberispelijk gesteld in de liefde. Hij heeft niet slechts Gods heilige wet *voor* haar vervuld, maar ook *in* haar. De wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft haar vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Door zijne kennis zal Gods Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken. Hij zal dienstknechten der ongerechtigheid maken tot dienstknechten der gerechtigheid. Want hij regeert hen door zijn Woord en Geest, en hij leert hen onderhouden alles, wat God hun geboden heeft. En eerst als hij alles voleindigd heeft, wat de Vader hem te doen gegeven heeft, dan zal hij zijn koninkrijk den Vader overgeven; opdat God zij alles in allen. Dan zal ook de Vader hem verheerlijken; en de zijnen zullen met hem verheerlijkt worden.

In dat eeuwig koninkrijk zal de verlostte mensch in Christus weer knecht des HEEREN zijn. Door den Zoon vrijgemaakt, als kind eeuwig in het huis des Vaders, gewis en zeker, en ook verheven tot vriend en bondgenoot van den God des hemels, maar knecht desniettemin. Op aarde zal hij als koning heerschen; doch hij zal als priester Gode opofferen de varren zijner lippen. Hij zal huisknecht Gods zijn. Gods liefdedienst zal hem nimmer verdrieten. Hij zal hebben een vermaak in de wet Gods. Hij zal getrouw zijn in het gansche huis zijns HEEREN, eeuwiglijk en altoos. In het liefhebben van God zal hij als dienstknecht zalig zijn. In de weerkaatsing van Gods liefde tot hem in zijne liefde tot God zal hij als dienaar vinden zijne eeuwige bestemming, de rust zijner ziel, de zaligheid van het geven, de spijze van de betrachting van den wil desgenen, die hem geschapen heeft.

H. D.

A single track mind is no disgrace, provided it is on the right track.

DE KERN EN HET WEZEN DER ZAAK

Toen verleden zomer de Commissie in zake de kwestie der Gemeene Gratie adviseerde, dat de Synode zou uitspreken, dat er, "behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigten leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen"; kwam onwillekeurig de vraag op, hoe men zulk eene gunstige gezindheid Gods jegens alle schepselen wel zou moeten heeten. Men wilde blijkbaar het pasgeboren wicht, vrucht der verbeelding van de commissie van praeadvies, een gepasten naam geven. Doch wat mocht nu toch van zulk eene "algemeene genade", of "gemeene gratie", of te wel "gunstige gezindheid Gods jegens alle menschen, waaronder natuurlijk ook de verworpenen begrepen zijn", wel zijn het pit en het wezen der zaak. Die het wist, moest het maar zeggen. Het spreken stond een ieder vrij. Doch niemand antwoordde. De ademlooze stilte werd bepaald benauwend.

Eindelijk richtte de Synode zich, bij monde van den President, tot den vader van het kind met de vraag, hoe hij wilde, dat het zou genaamd worden, en of hij "genade" of "gemeene gratie" misschien een geschikte naam zou achten voor zijn jongste spruit. Na eenige aarzeling geeft deze te kennen, dat hij het liefst zou willen spreken van *gunst*. Daarop heeft onmiddellijk iemand uit de achterste gelederen een vraag. Wat mag toch wel het wezenlijk verschil zijn tusschen *gunst* en *genade*? De Dordtsche Leerregels II, 5, en III en IV, 8 en 9, waar gehandeld wordt van de algemeene aanbidding des Evangelies, en waarop de Synode zich voor haar uitspraak staat te beroepen, maken juist wel gewag van Gods zaligmakende genade in Christus Jezus. En wat betreft Gods gunst, zegt een ouderling: "Die gunst heeft God zijn volk bewezen, opdat het altoos Hem zou vreezen; — Men roem' dan d' Oppermajesteit, om zooveel gunst, in eeuwigheid". En bidt de psalmist niet: "Zie op mij in gunst van boven; wees mij toch genadig, Heer"? En: "Verhoor, o Heer, toon mij een gunstig oog; — verhoor mij toch, bewijs mij uw genâ". En: "Hoor mij, o Heer, help mij genadig; bekroon mij met uw gunst gestadig". De Heilige Schrift kent geen wezenlijk verschil tusschen genade en gunst. Woorden, als: liefde, genade, barmhartigheid, ontferming, erbarming, goedertierenheid, gunst, en meer andere, duiden alle, zij het ook, dat er soms eenig onderscheid van oogpunt is, op dezelfde heerlijke zaak van zaligheid voor zondaren in Christus Jezus.

Het tegenovergestelde gevoelen werd op de Synode dan ook gelukkig niet lang staande gehouden. Men gevoelde blijkbaar de kracht van het bewijs, toen er in de taal der psalmen op gewezen werd, dat David, na ernstig overleg, zijn booze daân beleed, en dat God die *gunstig* wegnam; en dat diezelfde dichter zingt: "Och, neig tot mij uw gunstig' ooren", "k Zal in uw goedheid mij verblijden"; "Geloofd zij God, die zijn genade aan mij heeft grootgemaakt", — "Zijn oog slaat mij in liefde gade". En: "Het zal (Gods volk), door Hem in gunst beschouwd, niet schuldig zijn verklaard". Ook op den

berg van Gods heiligheid wordt 's Heeren gunst verbeid. De Heere zal zijn gunstgenooten niet altoos verstooten. God heeft zijne genade niet vergeten, noch zijne barmhartigheên door zijn gramschap afgesneên. Neen, de Heere is "lankmoedig, zeer barmhartig, overvloedig in genâ, groot van waarheid, eind'loos goed". Daarom kan de geloovige eeuwig zingen van Gods goedertierenheên, Gods waarheid t' allen tijd' vermelden door zijn reên; want hij weet, hoe 't vast gebouw van Zijne gunstbewijzen, naar Zijn gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen. Hij weet, dat God een verbond gemaakt heeft met Zijnen gunsteling, met David, dien Hij in Zijn gunst met eenen eed heeft gezworen zijnen rijkstroom te zullen schragen en zijn zaad te bevestigen tot in eeuwigheid. Daarom jubelt hij: "Barmhartig is de HEER en zeer genadig; schoon zwaar getergd, lankmoedig en weldadig; de HEER is groot van goedertierenheid". Groot is de gunst, waarmede God zijn volk wil gadeslaan; en 's HEEREN gunst zal, over die Hem vreezen, in eeuwigheid altoos dezelfde wezen; en Gods gunst sterkt meer, dan d' uitgezochtste spijzen.

Tegenover deze sprake der Schrift durfde niemand blijven beweren, dat gunst en genade wezenlijk onderscheiden zijn. De voorgestelde naam werd dan ook niet aan het kind gegeven. Met de naamgeving vlotte het niet. Het kind bleef naamloos. Wel bleef de Synode bij haar gevoelen, dat het geen onecht kind was; maar het op 't stadhuis aangeven durfde zij toch ook niet. Zij was alleen maar zeker, dat er zoo iets is, als: *algemeene genade, gemeene gratie, gunstige gezindheid Gods jegens verworpenen*, of zoo iets, hoe ge 't dan ook noemen wilt; doch wat dat nu juist is, wist ze vooralsnog zoo precies niet te zeggen. Het staat echter in zeer nauw verband met de aanbidding des Evangelies, en juist daarom kon de Synode niet toelaten, dat hetgeen zij in de "drie punten" uitsprak, ofschoon zij hare uitspraken zelf niet begreep, verdrongen werd door de *algeheele* loochening der zoogenaamde Gemeene Gratie. Het moet derhalve zoo iets wezen, als "het welmeenend algemeen aanbod van genade en zaligheid". Na overweging van alles, wat de Synode uitschakelde, uitsprak, afkeurde en aanbeval, kunnen wij niet anders zien, of dat is het eigenlijke: de kern en het wezen, van de zaak, waarom het de Synode te doen was. De Synode heeft willen uitspreken, wat zij toch ook weer niet durfde uitspreken, namelijk: dat God ook wil zaligen, hoe dan ook, die Hij niet wil zaligen.

Tot die conclusie kwamen wij den vorigen keer. Wij kwamen daar gereeder toe, omdat die taal geenszins vreemd is. Zij is in de geschiedenis meer gehoord. Door alle eeuwen heen zijn er velen geweest in de Christelijke kerk, die het gevoelen waren toegedaan, dat de H. Schrift eene *zaligmakende* algemeene genade leert. Slechts betrekkelijk weinigen nemen daar dan bij aan, dat nu ook alle menschen metterdaad zalig zullen worden; de meesten stellen zich reeds terstond op het semi-pelagiaansch standpunt, dat is, zij gewagen slechts van eene algemeene zaligmakende genade in voorwerpelijken zin; en noch weer anderen trachten deze zaligmakende algemeene genade te beperken tot degenen, die de prediking des Evangelies

hooren, of gedoopt zijn, of tot het volk des verbonds behoren, of op de eene of andere wijze; maar dat verandert aan de zaak, waarom het hier gaat, niets. Het eigenlijke punt in kwestie is hier, dat, naar deze voorstelling altijd, God van zijne zijde ook wil zaligen, die toch metterdaad niet door Hem gezaligd worden. En dan moet er, dat spreekt wel vanzelf, eene algemeene gunstige gezindheid Gods zijn jegens alle menschen, waaronder natuurlijk ook de verworpenen begrepen zijn, behalve de genade Gods jegens de uitverkorenen alleen. En bij eene algeheele loochening van de zoogenaamde gemeene gratie of algemeene genade komt zulk een gunst Gods dan natuurlijk in het gedrang. Wilde de Synode dat gevoelen handhaven, gelijk zij blijkbaar heeft gedaan, dan kon zij niet anders dan ons veroordeelen. Doch daarmee is de Synode dan ook van de Gereformeerde lijn afgeweken. De Gereformeerde leer is immer geweest, dat de genade particulier is.

Dat willen we thans nader historisch toelichten.

Ditmaal willen we alleen Dr. A. Kuyper laten spreken.

Den volgende keer wenden we ons tot de Dordtsche vaders.

Al de onderstaande aanhalingen zijn uit het vierde deel van Kuypers: "Uit het Woord", of: "Dat de genade particulier is". Wij geven vervolgens slechts de bladzijden aan.

Reeds terstond op de eerste bladzijde handhaaft Dr. Kuyper, dat de Christelijke kerk steeds beleed, dat het met de zaak der genade zoo staat, dat naar Rom. 9:15 God zich zal ontfemen, diens Hij zich ontfemen zal. De vrije genade is Godes. God maakt zalig naar zijn eigen vrijmachtig welgevallen. Doch het goede goud van die kostelijke Gereformeerde leer was in de eerste dagen van Kuyper zeer verdonkerd. Daarover, klaagt hij op de volgende wijze:

"In sommige zich orthodox noemende kringen van ons vaderland komt het meer en meer in zwang, het 'Christus pro omnibus!' tot shibbôleth van Evangelische waarheid te stellen.

Met 'Christus pro omnibus!' wordt dan bedoeld, dat Christus naar de bedoeling en strekking van zijn zelfsofferande, voor 'alle menschen, hoofd voor hoofd, en ziel voor ziel zou gestorven zijn.'

En op de erkenning hiervan staat men zóózeer; op de belijdenis van deze uitspraak dringt men zóó sterk; van de toestemming aan deze voorstelling te geven, maakt men derwijs iemands aanhoorigheid tot het echte Christendom afhankelijk, — dat een drijver van dit stuk zich niet ontzag, zelfs van den kansel uit te roepen: 'Wie een ander Evangelie brengt, *die is vervloekt!*' en een hoogleeraar zich eens in een vriendenkring aldus uitliet: 'Die aan het *pro omnibus* nog tornt, rekent niet meer meê!'

Kuyper wil echter gerekend worden bij de belijders der *particuliere* genade, en toont dan vervolgens aan, dat "de oude wolke van getuigen", waaronder gevonden werden mannen, als: Augustinus, Calvijn, en na dien grooten Hervormer, op Martini van Bremen na, heel het Dordtsche Concilie, en andere starren van de eerste grootte, *voor* evengoed als *na* Dordt, een genade die *niet* particulier

zou zijn, niet kende. En dan haalt hij allereerst Calvijn aan, blz. 5.

"De woorden, aldus Calvijn; 'maar ook voor de zonde der gansche wereld', staan er duidelijkshalve bij, opdat de geloovigen toch vastelijk verzekerd zouden zijn, dat de door Christus verworven verlossing zich metterdaad tot allen uitstrekt die het Evangelie met een geloovig hart hebben aangenomen. Maar hier ontstaat nu geschil, hoe de apostel zeggen kan dat de zonden *der gansche wereld* verzoend zijn. En nu spreek ik nog niet eens van de krankzinnige voorstelling dier verwatenen, die zeggen durven dat de genade ook verworven is voor allen die ten verderve gaan en zelfs voor satan. Zulk een onzinnigheid is de moeite des wederleggens niet waard. Maar anderen, die voor zulk eene dwaasheid dan toch te verstandig waren, hebben beweerd, dat Christus' verdienste wel *genoegzaam* was voor de verzoening der gansche wereld. maar ze feitelijk slechts *uitwerkt* voor de geloovigen. Zoo althans leeraart men in de scholen. Maar al erken ik ook volgaarne dat die onderscheiding waar is, zoo ontken ik toch dat ze op 1 Joh. 2:2 past, en beweer dat Johannes hier geen ander doel heeft, dan om te zeggen, dat het heil voor *heel de kerk* is. Derhalve zijn onder dit wordeke 'allen' de verworpelingen niet begrepen, maar slaat dit alleen op hen, die ook wezenlijk tot geloof zouden komen en die over *heel de wereld* verstrooid zijn. Immers dan eerst wordt de genade Christi naar eisch geloofd, wanneer ze verheerlijkt wordt als de eenige bron van heil voor alle geslachten der wereld!"

Hetzelfde leest Kuyper in de volgende aanhalingen uit de officieele Belijdenis der Nederlandsche Gereformeerde kerken:

"Deze dood des Zoons van God is de eenige en volmaakte offerande en genoegdoening voor de zonde; *overvloediglijk genoegzaam tot verzoening van de zonden der gansche wereld*" (Can. Dord. II, 37). "Dat nu velen door het Evangelium geroepen zijnde zich niet bekeeren, noch in Christus gelooven, maar in ongeloof vergaan, zulks geschiedt dus niet door gebrek of ongenoegzaamheid van de offerhande Christi aan het kruis geofferd, maar door haar eigen schuld" (Can. Dord. II, 6). "Maar zoovelen als er waarachtelijk gelooven en door den dood van Christus van de zonden en het verderf verlost worden, die zelve genieten deze weldaad alleen uit Gods genade, hun van eeuwigheid in Christus gegeven, welke genade Hij aan niemand schuldig is" (7). "Want dit is geweest de gansch vrije raad en de genadige wil en het voornemen Gods des Vaders, dat de levendmakende en zaligmakende kracht van den dierbaren dood zijns Zoons zich uitstrekken zoude *tot alle uitverkorenen, om die alleen* met het rechtvaardigmakende geloof te begaven en door hetzelfde onfeilbaarlijk tot de zaligheid te brengen. Dat is: God heeft gewild, dat Christus door het bloed zijns kruises uit alle volkeren, stammen, geslachten en tongen *diegene alle en alleen* krachtiglijk zoude verlossen, die van eeuwigheid tot de zaligheid verkoren en van den Vader hem gegeven zijn" (8).

"Kort maar kras voegt dan ook de Synode (en te Dordt triomfeerde, gelijk men weet, de *gematigde* Theo-

logie) er bij: Dat de drijvers der algemeene genade, 'zich aanstellende alsof ze hun leer in een gezonde meening voorstelden, den volke weer trachtten in te geven het venijn der Pelagiaansche dwaling' (Can. Dordr. Verwerp. 6 op cap. II). Bl. 6.

Vervolgens laat Kuyper nog een paar getuigen van vóór Dordt spreken:

"Te Leiden schreef reeds de oude *Trelcatius*, een der eerste hoogleeraren in de Theologie: 'Christus is niet voor allen, maar alleen voor de uitverkorenen gestorven. Want als gevraagd wordt: voor wie Christus gestorven is? slaat dit natuurlijk op degenen, in wie die dood Christi haar doel heeft uitgewerkt, en hieronder kunnen alleen begrepen zijn alle en een iegelijk geloovige'."

Peter Martyr, zegt Kuyper, sprak aldus: "Men mag het niet voorstellen alsof de genade Gods als een gemeene genade aan alle menschen hoofd voor hoofd zou worden voorgelegd, zoodat het nu in hun macht en wil zou zijn of ze die voorgestelde genade wilden aannemen, want opdat de dood Christi voor *ons* zij, is noodig dat wij dien dood toepassen; wat we niet kunnen doen dan door het geloof, welk geloof wederom niet uit ons, maar een gave Gods is".

Ná Dordt, spraken mannen als Walaeus, Polyander, Thysius en Rivet, het uit: "Voorwerp van de genade zijn alleen de uitverkorenen en ware geloovigen; zoo van het Oude als Nieuwe Testament". En bij *H. Alting* luidt het: "Dat Christus den toorn Gods tegen de zonde van heel het menschelijk geslacht gedragen heeft, wil niet zeggen dat hij de zonden droeg van alle afzonderlijke menschen; maar 'wereld' of menschelijk geslacht, beduidt de uitverkorenen uit de geheele wereld. Het was een toorn die in God opgewekt was door de zonde van geheel ons geslacht, en in dien zin zat er de kracht in, niet van de zonde van een enkele, maar de zonde van heel de menschheid. Maar de door het dragen van dien toorn verworvene genade komt niet allen, maar alleen den waarachtigen geloovige ten goede en is alleen voor de uitverkorenen bestemd". "Verder *Voetuis*, die zelfs zeer nadrukkelijk opkomt tegen het denkbeeld alsof 'de genoegzaamheid' van Christus' verdienste zou willen zeggen, dat zijn dood genoegzame genade aanbodt, om feitelijk allen zalig te maken, want, zegt hij, 'op zich zelve beschouwd, is de dood Christi daartoe zeer zeker volkomen genoegzaam, maar in relatie tot degenen die verloren gaan, is zij niet alleen niet genoegzaam, maar *niets*'. Ook *H. Witsius*: "De dood van Christus kan niet voor *allen* hebben plaats gegrepen, want zij, voor wie Christus als zoenoffer viel, zijn dan ook daadwerkelijk uit de macht van Satan vrijgekocht, hebben op de vrijheid recht en kunnen in alle eeuwigheid niet meer in de hel geworpen worden. Althans indien men niet met het dwaze beweren voor den dag wil komen, dat Christus wel betaald heeft, maar betaling deed om niet. Derhalve kan het niet anders, of we moeten wel belijden, dat Christus zich in den dood heeft gegeven voor menschen uit alle eeuwen en natiën, en dat God wil dat alle dezen zalig worden". Bl. 7 en 8. Waaraan Kuyper ten slotte toevoegt het woord van J. van den Honert: "De verdienste van Christus' dood en

de daarop steunende genade Gods moet zich even ver uitstrekken als de koop, waardoor de Middelaar zijn eigendom gekocht heeft. Indien dus de verdienste van Christus' dood zich zou uitstrekken tot alle menschen, dan moesten nu ook alle menschen zijn eigendom zijn en diensvolgens erfgenamen des eeuwigen levens. Wat ongerijmd ware. Zoodat derhalve deze genade zich alleen kan uitstrekken tot de uitverkorenen". Bl. 8.

Eindelijk herinnert Kuyper er aan, dat gelijke gedachten uitgesproken worden in de werken van Pareus, Maresius, Trigland, a' Marck, De Moor, alsmede in die van Beza, Zanchius, Gomarus, Heidanus, Heidegger, Alstädt, Turretinus, en vele anderen. De universeele of algemeene genade kwam eerst later en van buitenaf de Gereformeerde kerken binnen. De leer van de algemeene genade hoort thuis bij Rome, de Grieksche kerk, bij de Socinianen, de Mennonieten, de Arminianen en de Kwakers. Doch in den bloeitijd der Gereformeerde theologie gold voor *alleen* Schriftmatig en Gereformeerd de overtuiging, "dat de genade particulier is".

In het tweede hoofdstuk plaatst Kuyper de zienswijze der Universalisten en die der Particularisten in scherpe trekken tegenover elkander. Wij hebben, volgens hem, bl. 16:

"Eenerzijde de *Universalisten* of drijvers van een algemeene genade, die staande houden: 'Toen Jezus aan het kruis stierf, was het Gods wil en Christus' bedoelen, een zoodanige verzoening teweeg te brengen, die desnoods voor alle menschen toereikend was, en die, alsnu in zijn naam aan alle menschen aangeboden, aan zoo velen uit deze allen zou ten goede komen, als naar Jezus' bedoelen dit heil wilden aangrijpen; terwijl het slechts ongebruikt liggen blijft, voor zooveel het bestemd was voor de zoodanigen, van wie Jezus bedoeld en verwacht had, dat ze wel gelooven zouden, maar die het niet hebben gedaan.'

En anderzijds de *Particularisten*, of pleitbezorgers van de bijzondere genade, die leeren: 'Door de kerk moet aan alle creaturen gepredikt worden, dat er door Christus' sterven verzoening is verworven voor een iegelijk die geloofde, gelooft en gelooven zal; d.i. overmits alle geloovigen uitverkoren zijn, alleen voor uitverkorenen; niet naar uitkomst, maar naar Christus' bedoelen en Gods raad; en dat wel in toepassing niet op mogelijke, doch vooralsnog onbekeerde personen; maar in tegendeel in applicatie op personen, die de Heere lief heeft met een *eeuwige* liefde, nog eer ze geboren zijn, en die Hij bij name roept'."

Hij zelf verklaart zich zeer beslist voor het laatste gevoelen. terwijl hij de leer der *Universalisten* kenschetst als den mensch-verheffend en God-verkleinend, en in strijd met de Schrift.

In de volgende drie hoofdstukken geeft Kuyper zijn exegese van een drietal Schriftuurnplaatsen, die dikwijls als bewijnsplaatsen voor de leer eener algemeene genade worden aangevoerd, namelijk: 1 Joh. 2:2. 1 Tim. 2:4 en 2 Petr. 3:9. Daarin handhaaft hij, dat deze teksten niet spreken van eene algemeene verzoening, maar van de

verlossing der uitverkorenen uit alle geslachten, volkeren, talen, tongen, klassen, standen en rangen. Op bl. 22 wijst hij er speciaal op, dat het begrip *wereld* in 1 Joh. 2:2 wel schier onmogelijk zou kunnen beteekenen "alle nog onbekeerde menschen", dewijl bij Johannes de wereld, kosmos, is "het georganiseerde leven, dat in deze bedeeeling instrument van Satan tegen God is geworden". "Heel de wereld ligt in het booze". "Die wereld moet ten onder gebracht en overwonnen (5:5); dit kan ze alleen door het geloof, door iets dat uit God naar beneden in haar inkomt" (5:4). "De Middelaar is van buiten af 'in haar ingezonden'" (4:9); "die van God gezonden Zoon alleen kan door uitwerping van het booze die organisatie, die machinerie, die innerlijke structuur der wereld nog redden (4:14); maar 'als wereld' staat zij en al wat in haar is, tegen God over (2:15); mag men haar niet liefhebben, maar moet men haar haten (2:15); ligt haar levensdrift in vleeschbegeerte, genotzucht en hoogmoed (2:16); en moet dus alszoodanig te niet gaan (2:17); de geloovigen staan dus tegen die wereld over, in hen is Gods Geest, in de wereld de geest des Duivels (4:4); daarom kan dus de wereld ook Gods kinderen niet kennen (3:1); moet zij ze haten (3:13); het is een andere taal, een andere sprake, een ander leven, Christus' kerk dat is de nieuwe wereld die komt; de wereld die er nu is, is de kerk van den Booze (4:5)."

Hierna tot het eigenlijk onderzoek overgaande, slaat Kuyper nu vervolgens "in de eerste plaats een oog in het bederf dat door de zonde in den mensch kwam en nog sit", bl. 39. "Indien het toch waar zal zijn, zegt hij, wat 'de voorstanders der algemeene genade' leeren, dat namelijk aan alle menschen, hoofd voor hoofd, de genade wordt aangeboden, op grond dat metterdaad en wezenlijk de losprijs reeds voor hen betaald is, dan moet hierbij wel ondersteld worden, dat de zondaar, gelijk hij door de zonde werd, nog terdege een kracht, een vermogen, een mogelijkheid in zijn ziel omdraagt, om, indien dat heil hem wordt aangeboden, *het dan ook aan te nemen*. Leert men daarentegen: 'Nee, dat kan de zondaar niet. Daartoe zonk hij te diep weg; en om dat te kunnen, moet er eerst in hem iets gebeuren, waardoor hij de kracht, om dat aangeboden heil aan te kunnen grijpen, ontvangt'! — dan, het spreekt vanzelf, is 'de algemeene genade' reeds ter oorzaak van die ééne belijdenis volstrekt onhoudbaar bevonden, daar feitelijk *niet* alle menschen 'die mogelijkheid om te kunnen gelooven' door een bijzondere genade ontvangen". Bl. 40.

"Bij de vraag toch die ons thans bezig houdt komt alles maar aan op deze alles afdoende kwestie: 'of een zondaar, nog vleesch uit vleesch zijnde, en dus buiten alle bewerking van inwendige genade staande, krachtens de vermogens en geestelijke bekwaamheden, die hij als zondaar overhield, al dan niet in staat is, om het heil van Jezus aan te nemen, en dat op zaligmakende wijs'." Bl. 41.

"Op die vraag nu moeten de voorstanders der algemeene genade natuurlijk antwoorden: 'Ja, gewisselijk, die krachten behield hij als zondaar nog'! terwijl omgekeerd de verdedigers van de particuliere genade zullen

leeren: 'Helaas, neen, die krachten bezit hij van nature niet meer, maar moet hij eerst door een wonder Gods aan zijn ziel ontvangen!'." Bd. 41.

Kuyper beroept zich hiervoor tevens op den Catechismus en de Geloofsbelijdenis.

"Elk lezer toch, zegt hij, zal wel toestemmen, dat Jezus aan te nemen, in Jezus te gelooven en het aangeboden heil aan te grijpen, heusch geen kwaad, maar zelfs een zeer *goed* ding is. Op de vraag of een zondaar, zonder bijkomende genade, 'alzo verdorven is, *dat we ganschelijk onbekwaam zijn tot eenig goed*', mag dus een voorstander der algemeene genade, zoolang hij eerlijk is en zijn wil, nooit antwoorden wat onze Catechismus antwoordt: 'Ja wij, tenzij we door den Geest van God wedergeboren worden'. Immers, wie 'ganschelijk onbekwaam is tot eenig goed', die kan niet, tegelijk en tevens nu weer wel bekwaam zijn tot het zeer groote en zeer aanmerkelijke goed, om het heil van Christus aan te nemen". Bl. 43.

"Evenzoo, wie van nature geneigd is, God en zijn naaste te haten, kan niet krachtens *diezelfde natuur*, en door de krachten die in *die natuur* zijn overgebleven, den Zoon van God, die zelf God is, aankleven en aannemen als zijn hoogste goed".

"En niet minder stellig en duidelijk laat zich onze belijdenis uit. Ze zegt toch van den zondaar: 'Zijn geheele natuur is verdorven'; 'hij is schuldig geworden des lichamelijken en tijdelijken doods'; 'hij is in al zijne wegen goddeloos, verkeerd en verdorven', 'heeft verloren al zijne uitnemende gaven die hij van God ontvangen had'; en 'heeft niet overgehouden, dan kleine overblijfselen, die genoegzaam zijn (volstrekt niet om Christus aan te nemen), maar alleen, om 'den mensch alle onschuld te benemen'; maar overigs is *al* het licht dat in hem was duisternis geworden'. Zoodat verworpen dient te worden de meening, alsof er nog iets van een vrijen wil, die kiezen en dus aannemen of verwerpen kon, in den zondaar ware overgebleven. Immers 'de mensch is nu niets dan een slaaf der zonde'. Niemand mag den moedwil zich aanmatigen, 'om zich te beroemen, als zou hij nog iets goeds kunnen doen uit zichzelf, daar toch Christus zegt, dat niemand iets hebben kan, tenzij het hem gegeven zij uit den Hemel. Hij kan Christus niet aannemen, want de Heere zegt zelf: 'Niemand kan tot mij komen, tenzij de Vader hem trekke'. Zijn wil is onmachtig, 'want wie zal met zijn willen voorkomen, die daar verstaat, dat het bedenken des vleesch vijandschap is tegen God'! Zijn kennis baat niet, 'want wie zal hier van zijne wetenschap spreken, ziende dat de natuurlijke mensch niet begrijpt dat des Geestes Gods is?' En de eenige denkbare werking waardoor een zondaar tot Jezus kan komen ontstaat dan eerst, als God het eerst in hem werkt, 'want wat de apostel zegt, behoort met recht vast en zeker gehouden te worden, t.w. dat het God is die in ons werkt, beide het willen en het werken naar zijn welbehagen'. Immers, in geen menschenkind uit een vrouw geboren kan een wil of een bedenken zijn, dat zich met Christus conformeert, 'of Christus (zelf) heeft ze in den

mensch (vooraf) gewrocht, hetwelk hij ons leert, zeggende: 'Zonder mij kunt gij niets doen'."

"En schier nog beslister spreekt de Dordtsche Synode als ze in Hoofdstuk III, 3, schrijft: 'Alle menschen worden in zonden ontvangen en geboren als kinderen des toorns, onbekwaam tot eenig zaligmakend goed, geneigd tot kwaad, dood in zonden, en slaven der zonde. En willen noch kunnen tot God niet wederkeeren, noch hun verdorven natuur verbeteren, noch zich zelven tot de verbetering derzelve schikken, *zonder de genade des wederbarenden Heiligen Geestes*'."

"Dat voorts uit de 'kleine overblijfsels' niets hoege-naamd ten deze mag worden afgeleid, sprak ze aldus uit in art. 4: 'Wel is waar, dat na den val in den mensch eenig licht der natuur is overgebleven, waardoor hij behoudt eenige kennis van God, van de natuurlijke dingen, van het onderscheid tusschen hetgene eerlijk en oneerlijk is en ook betoont eenige betrachtingen tot de deugd en uiterlijke plicht. Maar *zooverre is het van daar, dat de mensch door dit licht der natuur zou kunnen komen tot zaligmakende kennis van God, en sich tot Hem bekeeren*, dat hij ook in natuurlijke en burgerlijke zaken dit licht niet recht gebruikt'." Bl. 43 en 44.

Kuyper besluit dan dit betoog met te zeggen, "dat de belijdenisschriften der Gereformeerde kerken (in de Nederlanden) *een zoodanig diep bederf van het mensche-lijk hart door de zonde leeren, dat in het zondaarshart de kracht om een aangeboden Christus aan te nemen, in den meest volstrekten zin ontkend wordt*". B. 45.

"De tweede oorzaak, zoo redeneert Kuyper verder, bl. 53, waarom de algemeene genade dient verworpen te worden, ligt daarin, dat ze onvereinigbaar is met wat de Heilige Schrift ons openbaart over *het wezen en de eigenschappen van den levenden God*". — Hij tracht aan te toonen, "dat de leer der algemeene genade of in God de gedachte stelt, dat er nog een macht boven God zou zijn, of dat *ja en neen* in het ééne goddelijk besluit zou samenvallen. En wijl nu het eerste het eigen merk der Godheid in God vernietigen zou, t.w. van te zijn de *Aller*-hoogste; en het tweede God iets ongerijmds zou toedichten, — zoo blijkt hieruit, dat wel terdege het *Wezen* Gods als God zich tegen deze voorstelling verzet, bij een iegelijk, die nog aan een besluit gelooft en aan de voorkennis niet twijfelt". Bl. 59 en 60.

Doch behalve, dat de algemeene genade in strijd is, met de leer van 's menschen onmacht door de zonde, en tevens indruischt tegen de onveranderlijke wezen-eigenschappen van de hoge Godheid, zoo is zij eveneens "kwajlijk te rijmen met wat Gods heilig Woord ons openbaart over den persoon van den Verlosser", zegt Kuyper; bl. 61. Hij handelt hier van den diepen samenhang, "die er van eeuwigheid af bestaan heeft tusschen den Verlosser, het verlossingswerk en de verlostten", en haalt in verband daarmee het volgende aan van Witsius:

"Op de vraag, of de uitverkorenen reeds in de mystieke unie met Christus staan eer ze gelooven? antwoord ik: 1, zij zijn met Christus vereenigd in het raadsbesluit; waaruit echter niets anders volgt, dan dat ze te zijner tijd tot die unie zullen komen; 2, door den band van het

eeuwige genadeverbond, zoodat ze in Christus besloten waren, toen hij voor hen stierf en opstond; 3, in de realiteit, maar met volstreckte lijdelijkheid hunnerzijds, op het oogenblik dat de Heilige Geest in hun hart intrekt en het beginsel des nieuwen levens uitstort in hun hart. Zoo gaat dus de 'gemeenschap van Christus' aan het leven van den Christen *vooraf*, evenals de vereeniging van ziel en lichaam ook in het creatuurlijke vooraf gaat aan onze geboorte. Overmits nu het *geloof* eerst komen kan als het *leven* er is, zoo volgt hieruit dat de band van de verlostten met Christus zeer bepaaldelijk ook aan de aller-eerste geloofswerking vooraf gaat. En slechts in zooverre men op de *bewuste* geniëting van den band en dus op de *wederzijdsche* betrekking ziet, mag toegegeven, dat de gemeenschap, de mystieke unie met Jezus, *op het geloof zou volgen*."

"Dit klare woord van Witsius, zegt Kuyper, waarmee ieder geloovige het eens moet zijn, brengt ons dus tot deze slotsom:

1. De uitkomst toont dat er maar een bepaald getal verlostten komen.
2. Elk dier verlostten moet met Jezus in eene bijzondere persoonlijke betrekking treden, die *alleen bij zijn persoon* hoort.
3. Die bijzondere betrekking van elk verlostte eischt en veronderstelt, dat er in *den persoon van den Middelaar* iets bijzonders voor hem zij.
4. Dit bijzondere en persoonlijke in de betrekking tusschen den Middelaar en den verlostte, kan niet pas naderhand ontstaan, maar moet in de voorverordineering en den aanleg van den persoon des Middelaars begrepen zijn geweest.
5. En deze band bestaat reeds en ideëel en reëel van Christus' zijde, eer nog het *leven*, en uit het leven het *geloof*, in den verlostte ontkiemen kan.

Zoo is dus overtuigend bewezen, dat de leer van de algemeene genade op geenerlei wijze met de ware realiteit van den persoon des Middelaars is overeen te brengen". Bl. 65, 66.

"De leer der algemeene genade in strijd met het wezen der zonde; in strijd met de wezen-eigenschappen Gods; in strijd met den persoon des Verlossers; maar ook in onverzoenlijken strijd met den aard van *het Verlossingswerk zelf*!" zegt Kuyper verder; bl. 67. De geloovigen zijn de leden van Christus' lichaam.

"De kinderen des Koninkrijks, d.i. de leden des lichaams, waren in kiem reeds in Christus besloten, toen hij als Middelaar op deze aarde omwandelde. Hij droeg ons *in zich*, opdat wij naderhand, ten tijde door God vooraf bepaald, uit het zaads des Woords zouden geboren worden. Alzoo hingen wij dus aan het kruis in hem. Is in hem Gods toorn ook op ons uitgegoten. Zijn we 'met hem gestorven'. Met hem onder den vloek doorgegaan. Begraven in hem toen hij begraven werd. En heeft derhalve de Vader ons in hem 'mede opgewekt', toen hij Christus opwekte; en ons 'mede gezet in den hemel in Christus'."

Maar juist hierop valt dan ook de 'algemeene genade' onherroepelijk.

Is toch het verlossingswerk zóó reëel en wezenlijk, dat ik, indien ik immers door genade leven mag, reeds eer ik geboren werd uit mijner moeders schoot, in den Middelaar in kiem aanwezig was, met hem gestorven ben, met hem ben opgewekt en met hem in den hemel ben gezet, dan kan er natuurlijk van een mogelijk *wel*, maar mogelijk ook *niet* ter zaligheid komen, geen oogenblik sprake meer zijn.

Die in Jezus als kiem waren, en met hem opgewekt, en met hem in den hemel gezet zijn, dat zijn natuurlijk personen; bepaalde menschen; menschen met een bepaalden naam". Bl. 69, 70.

Voor deze leer van de particuliere genade, die alle eeuwen door in de Gereformeerde kerk beleden werd, zocht Kuyper weer eene plaats in de Vaderlandsche kerk. Die leer heeft hij getoetst aan de uitkomst, aan de les der historie. Die leer heeft hij verdedigd tegenover allerlei andere voorstelling. En hij heeft ook de bezwaren tegen deze leer en de Gereformeerde prediking zoeken te weerleggen. Met nadruk heeft hij er tevens op gewezen, dat het Evangelie aan allen moet gepredikt worden, zonder onderscheid van nationaliteit of stand, en met bevel van geloof en bekeering; alsmede, dat er in dat Evangelie zaligmakende genade in Christus wordt aangeboden. Maar de genade bleef voor hem particulier, dat is voor al de uitverkorenen en voor hen alleen, en dit zeer bepaald naar Gods intentie en de bedoeling van Christus. Doch dit alles heeft Kuyper niet mogen baten, de Vaderlandsche kerk wierp hem uit de synagoge.

Men lette er wel op, dat Kuyper hier spreekt tegenover de Universalisten. In het bovenaangehaalde ontkent hij, dat er naar Gods intentie en Christus' bedoeling zaligmakende genade is voor de niet-verkorenen. Wat hij ook moge bedoelen met zijn gemeene gratie, hij wil er niet mede zeggen, dat dit het pit en wezen er van is, dat er in de prediking des Evangelies "een algemeen welmeenend aanbod van genade en zaligheid komt" tot allen die haar hooren. Kuyper wil op geenerlei wijze iets weten van een algemeene zaligmakende genade. Die bestaat er voor hem niet, niet alleen niet naar de uitkomst, maar ook niet in voorwerpelijken zin, of naar de intentie van God en de bedoeling van Christus; die bestaat eenvoudig niet. Die leer is volgens Kuyper in strijd met wat de Christelijke kerk steeds beleed, met alle gezonde exegese, met de Schriftuurlijke leer van het diepe bederf door de zonde, de onmacht van den natuurlijken mensch, het wezen en de deugden Gods, den persoon des Verlossers, en het verlossingswerk.

En Kuyper wil in de voorstelling van de leer der genade ook niet "het *ja* en *neen* van de Luthersche *Formula Concordiae*, die in art. 2 bepaalt: 'De menschen komen tot bekeering door loutere genade en door de kracht des Heiligen Geestes, die alleen en eeniglijk die bekeering tot stand brengt. Want indien die genade van den Heiligen Geest er niet is, baat al ons willen en loopen niet met al, gelijk Christus gezegd heeft: Zonder mij kunt gij niets doen, met welke weinige woorden alle macht aan den vrijen wil ontnomen wordt en alle ding aan de

goddelijke genade wordt toegeschreven, opdat de mensch niets hebbe waarin hij roeme'. Zelfs wordt in de 'weerleggingen der dwalingen' het *pure passieve*, d.i. 'louter lijdelijke' van Luther in den meest beslistten zin toegepast op de eerste daad der wedergeboorte. En toch wordt daarna, geheel strijdig hiermede, in art. 7 dan weer geleerd: 'Christus roept intusschen alle zondaren tot zich, en belooft hun verlossing en bedoelt in vollen ernst, dat alle menschen tot hem komen zullen, om door hem geholpen te worden.... En aan allen dezen.... belooft hij de kracht en de werking van den Heiligen Geest te zullen schenken en den goddelijken bijstand te zullen verleen, opdat ze, volhardende bij wat ze ontvingen, des eeuwigen levens deelachtig mogen worden.' Dit wil Kuyper niet. Want dit is, zegt hij, "gelijk een ieder ziet, een eenvoudig naast elkaar plaatsen van twee uitspraken, waarvan de ééne de andere lijnrecht weerspreekt"; bl. 126.

Voor het zoogenaamd "algemeen en welmeenend aanbod van genade en zaligheid" zal men zich derhalve niet op Kuyper kunnen beroepen.

Dat aan te toonen, was het doel van dit artikel.

En dat ook de Dordtsche vaders daarvan niet afwisten, hopen we den volgenden keer duidelijk te maken.

H. D.

"CHRISTELIJKE" WERELDSCHE VERMAKELIJKHEDEN

Ds. Janssen, voorheen predikant bij de Chr. Geref. Kerk in Nederland, en thans leger- en vlootpredikant in Nederlandschen Staatsdienst, schreef onlangs in "De Wekker": "Ik geloof, dat er niets zoo gevaarlijk is als het importeeran van de wereldsche vermakelijkheden op het christelijk terrein. Men voorziet die vermakelijkheden dan wel van een christelijk etiket, maar dat verandert aan het karakter van deze vermaken niets; een christelijke voetbalclub en een christelijke tooneelvereniging doen in den grond der zaak precies hetzelfde als de andere; en ik vrees dat de ervaring zal leeren, dat men er het tegenovergestelde mee zal bereiken van hetgeen men bedoelt". —

Ds. Jansen waarschuwt onzes inziens terecht tegen al die wereldsche import bij de christenen, ook bij de calvinisten, in Nederland.

Hier te lande niet minder gaat het ver met al die schotvrije invoer uit het "buitenland" in onze kringen, die Gereformeerd heeten nog wel.

Reeds priken in de kerkgebouwen van onze Chr. Geref. Kerk hier en daar, onder meer andere "vreemde" dinren, wedstrijdbekers door onze zonen gewonnen in Zondagschoolvoethalwedstrijden. Zóó offert men ook aan de goden dezer ijdele eeuw.

Wij zien tegen die vermakelijkheden eenigszins anders aan dan menigeen in Nederland en onder ons hier.

En hopen later nog wel gelegenheid te hebben om daaraan onze aandacht te wijden.

G. V. B.

ADAMITES

Wherefore as by one man sin entered into the world and death by sin; and so death passed upon all men for that all have sinned.—Rom. V:12.

Undeniably sin and death are universal phenomena in the world. All men sin. And death reigns over all without exception. Wherever eye may look in the world of men, and whichever page of history one may peruse, everywhere and always men are met as sinful and under death's power. Very graphically Scripture pictures this corruption of the whole human race and of every individual of the race when it tells us: "The Lord looked down from heaven upon the children of men to see if there were any that did understand and seek God. They are all gone aside, they are altogether become filthy; there is none that doeth good, no not one". Ps. 14:2, 3; 53:2, 3; Rom. 3:9-18. Such is God's own judgment of men, of all men without a single exception. When His eye scans the earth, and searches the multitude of men, penetrating into the deepest recesses of their hearts, He discovers not one good man among the entire multitude. And in this judgment of God, revealed in the Word, we learn by grace to acquiesce, with it we learn to agree, discovering first of all that it is applicable to our own heart and mind and life.

It is true, that the natural eye detects much in the world that is good and noble and beautiful, and that according to our sinful and darkened understanding we would find much we would judge positively good. For we are deceived and blinded by sin. Neither do we hesitate by nature to follow our own deceitful understanding. By it we are in danger of being led astray. And before we are quite aware of it we oppose God's estimate of the sinful world by our own. Thus it can also be explained, that of late in our own churches the truth of the utter and total and universal depravity of the human nature is again denied under the new name of "common grace". The origin of that false theory, so deceitful because of its attractive name, is evidently in the fact, that human mind apart from the Word in which the judgment of the Divine Mind is revealed to us, formed an estimate of the moral and spiritual condition of the natural man. Dr. Kuyper himself explains in detail how he came to his supposed solution of a supposed problem. He tells us, how on the one hand Scripture and Confession depict the natural man as totally corrupt, dead in sin and misery, incapable of doing any good and inclined to all evil. In the strongest terms the Word of God, and on its basis the Confession, speaks of it, that the carnal mind is enmity against God, and that blindness and hardness of heart, obduracy and corruption took the place of an original knowledge, righteousness and holiness. Yet, so he continues, if we look about us in the world, and do not wilfully close our eyes, we find ever so much that is noble and beautiful and positively good. What a love and charity, what a mercy and self-sacrifice, what a refinement and civilization is

not found in the world! How often does the natural man, with his greater refinement, his larger number of good works, his beautiful character put to shame the child of God in the world, who claims that he lives from grace. Surely, letting our eyes roam over the world of men, it would seem, that the picture which Scripture and our Confessions have to offer us of the natural man is quite out of harmony with reality, and that reality in the world of mankind is not all darkness and sin and death. Not all men are murderers and liars, not all men are found in the mire of sin and corruption. Many a sweet and lovely character is found with whom to come into daily contact is refreshing to the soul even of the child of God. Much nobility of mind and heart and purpose we detect in the midst of human life. And though it must, of course, be admitted that some men sank below the level of the brute beast, yet on the other hand it cannot be denied that many a natural man evinces a love and sympathy so truly and evidently unselfish, that it is hard, if not impossible to maintain the estimate of Scripture: there is no one that doeth good, no not one!

Thus the problem was created: how to harmonize this good of the natural man, which we discover so undeniably in the life of the world, with the judgment of the Word of God and of our Confessions that man is utterly corrupt, an enemy of God and of his neighbor and that no one doeth good. And the solution that was offered is as little founded on Scripture as in the supposed dilemma. It is, that by a certain operation of general or common grace on the hearts and minds of all men God causes every man to perform deeds that are positively good. He not only checks sin, so that the wicked nature fails to manifest itself in all the hideousness of its iniquity, but He makes that wicked creature do things that are positively good. Such is the supposed solution of the supposed problem. We say supposed, for the whole thing is imaginary. The problem is created, not by Scripture, for Scripture speaks nowhere of the good of the natural man. It speaks one language. It expresses one judgment. It offers only one estimate of the spiritual and ethical state of the natural man. It always speaks of man as totally corrupt and as being wholly incapable of doing any good. Neither do our confessions speak with a double tongue. True, they speak of civil righteousness and of a natural light and of remnants, but they never hesitate to pronounce this civil righteousness sinful and wholly polluted, and this natural light darkness, and these remnants the "vestigia" of a righteousness that was once there but is no more. The dilemma is not created by our Confessions, still less by God's Word. But the problem was created, when the sinful mind departed from the Word, and alongside of God's estimate of the natural man, attempted to form its own judgment, independently from the word of God. Instead of believing that God is true and that all men are liars, instead of allowing God to speak first and last and only, man also spake and judged and formed an estimation of human life. And thus it happened, that while God

witnessed that He looked down upon the children of men with the result that He found not one good, and not a single individual that did good, the sinful mind of man found many a noble deed and much that was positively good. And thus the problem was created, a product of the imagination. And thus the problem will always remain, neither will any supposed solution of a supposed general grace help us, as long as we refuse to submit our sinful judgment of a sinful world to the judgment of God.

By grace, however, this is different. For, by grace we in the first place accept unequivocally and unconditionally God's estimate of things as the only valid and reliable. Hence, even though it were true, that to our natural eye things might appear in a different light from that which the Word of God offers, and though some things might be hard to explain and to harmonize with God's judgment of the natural man, we gladly and readily surrender our own view and believe that God is true and ours is the lie. And after the eyes of the Lord have passed over humanity with the result that He found no one that doeth good, no not one, we will by grace surely abandon all attempts to find it different. And in spite of deceiving appearance of things we will by faith repeat it after the Lord: "there is no one that doeth good, no not one". But this is not all. By grace we have also learnt to obtain a true estimate in principle of our own heart. And we found that it is desperately sick, beyond human cure, and that the imaginations of our heart and mind are at all times only evil. God's estimate of the natural man became an object of our own experience. And in the light of this spiritual knowledge of self it is not at all difficult to repeat it with Scripture: "there is no one that doeth good, no not one". And if in that same light of grace, guided by the Word, we look about us in the world and are allowed to glance just a little more deeply than the mere surface of things, we soon discover that appearance is deceiving, and that beneath the veil of outward good and nobility of character and purpose, there is at all times the heart that is desperately sick and filled with corruption. Surely, it is not difficult in the light of grace to understand and accept the truth of God's estimation of things: "there is no one that doeth good, no not one".

How to explain this universal corruption to which there never was and nowhere is any exception?

We are Adamites. This one expression implies the complete answer to the above question. For by one man sin entered into the world and death thru sin! That one man Adam was to all the human race the gateway thru which the awful flood of sin with death in its wake broke in upon the entire race. The fall of the first Adam is the opening of the gate for sin and death to enter and to establish their dominion over every heart and life. Such is, in general, evidently the meaning of Rom. V:12. We are of the first man Adam. And because we are Adamites, we are under sin's domain.

But the question must be asked more specifically: how

can this be? Why is the entire human race involved in the sin of the first man? How is it, that when one man sins an entire race is under the dominion of death and corruption? By virtue of what relationship can this possibly be explained? There is, in answer to these questions, the Pelagian view of the matter. Adam gave us an example of sin, and we are all his imitators. Taught by the example of the first Adam, and pressed from every side, moreover, by an evil environment, we all become sinful and corrupt. Born without sin, undefiled as was Adam in his original state, every individual actually and personally is confronted by the inevitable choice between good and evil; but surrounded by evil examples, influenced by a corrupt education, and tempted by sinful surroundings his will and mind soon yield, and incline to wickedness. On this basis it is evident that redemption must be expected along the line of gradual development, improved surroundings, better examples to be followed and an improved education of the youth. But this Pelagian interpretation of universal sin and corruption does not fit the facts in the case, neither does it harmonize with what the Holy Scriptures teach us concerning the state of the natural man. For first, death makes no exception. It reigns over man regardless of age. It waits for man at the moment of his birth. It does not postpone its dominion till man may have been able to make his choice freely for evil, but it subjects to its terrible power the apparently innocent babe, smiling on its mother's breast. Death waits for every Adamite coming into the world, and death is the punishment of sin. Such is the universal fact. And Scripture has it: "Behold, I was shapen in iniquity and in sin did my mother conceive me". And again: "By the offense of one judgment came upon all men to condemnation". Surely, the theory of imitation and yielding to the influence of evil surroundings is at once too superficial and too hopelessly in conflict with the Word of God, to account for the universal reign of sin and death over the natural man.

As Adamites our relation to our first father may be viewed from a threefold aspect. First, from a judicatory viewpoint, Adam stood as our head. Judicially we are in him by nature. There is a legal solidarity between him and the entire human race. Such is the implication of the words of Scripture: "by the offense of one judgment came upon all men to condemnation". In this eighteenth verse of Romans V it is not the question of personal corruption and personal, actual sin, which the apostle touches upon. He is speaking of our guilt, of judgment that came upon all because of some offense. Condemnation is upon all men. And this judgment unto condemnation has its basis of justice, not in the several offenses of all men, in the first place, but in the one offense of the first man Adam. It is first of all a question of imputation. The guilt cleaving to the offense of the one is the guilt of all mankind, of each Adamite, as unmistakably as if each one personally had committed the particular offense of the one. Now, this is conceivable only on the basis of legal or judicial solidarity of the

entire race in Adam as its representative head. In this respect there is evidently a difference between the world of angels and the human race. In the former it is possible that a certain number rise in rebellion and declare war upon the Holy One, each one standing and falling his own master; in the latter all become sinful and stand in enmity against God when the one man, who represents all as the head falls and declares war on the Almighty. Even as in national life a people is legally represented by its government, so the human race was judicially represented before God in Adam. And even as no one deems it strange that every individual citizen of a country is legally in war the moment the head of the nation declared war; so there is nothing strange in the fact, that by virtue of the legal solidarity of the entire race in Adam, judgment came upon all men to condemnation because of the offense of one. And the only question that may still arise in our sinful heart and mind is: But why did God establish such legal solidarity between the members of the human race and its first father? And to this we would answer, first: in as far as this question implies an element of sinful criticism and would deny God the right to create the human race according to His sovereign good pleasure, "who art thou, o man, that answerest against God? Shall the thing formed say unto him that formed it: why hast thou made me thus?" But in as far as the question implies an anxious inquiry of faith into the wisdom and purpose of God, it is plain, that God established such a legal relationship between the human race and the first man Adam, in order that He might redeem His own from the race, by virtue of a similar relationship of legal solidarity between them and the Second Adam who is the Lord from heaven.

Neither is this the last word that must be said on the subject. For, Adam also stands in relation to the entire race as the first father. And the members of the race are Adamites also in the sense, that they were in Adam's loins when he committed the first offense. The individual forms and personal manifestations of the human nature that ever were or shall be are not new and separate creations, but so many millions of individualizations of the one human nature born by the first man Adam. It is Adam's human nature, it is the nature as he bore it, that is imparted to the entire human race. Now, with Adam the case was thus, that the punishment of sin was death, and that this death was inflicted upon him the moment he committed the first offense. And this death, inflicted on him as the punishment of sin, consisted of blindness and horrible darkness and a corruption of our whole nature. By his wilful disobedience he plunged himself into the darkness of this death. But as he did so as the father, the first father of the entire race, and, therefore, as the bearer of the human nature in general, he carried with him into that abyss of corruption and death all mankind, every Adamite that would ever receive being. We sinned in him, we are guilty in him, and we also died in him. In paradise, on account of the fall and disobedience of our first parents, our nature became so corrupt that we are conceived and born in sin.

And lastly, it must also be remembered, that the human race is an organism and that Adam was its root. Mankind does not consist of thousands and millions of individual human beings, resembling one another like drops of water in a rainstorm or like pebbles on the beach. It is a developing organism with Adam as its root. Unless also this element is allowed its proper place you cannot fully account for the phenomena of actual sin. But considering the organic idea all is plain. Adam's sin is a root-sin, our actual sins are the several evil fruits developing from this evil root. Thus it can also be explained, why, with the same human nature, corrupt and wicked, utterly dead by nature, there is still a wide and manifold variation of actual sins committed by each individual separately. There is no difference in degree of corruption between the various members of the human family. For this corruption is utter and total in all alike. Judas' human nature is no more dead or corrupt than was Adam's by nature immediately after the fall. Neither is the human nature of Antichrist to come to be conceived as essentially worse in this respect than was the human nature of Judas. Yet, there is both development as the human race develops and there is a wide difference in actual sins between the various individual human beings. Adam does not and cannot commit the actual sins that testify against Judas, and Babylon of the O. T. with all its iniquity did not wallow in iniquity as will Babylon of the N. T. that is to be destroyed in the end of time. Sodom and Gomorrha are ripe for judgment. They made the measure of iniquity full. Yet Sodom and Gomorrha shall with Tyre and Sidon rise against Capernaum and Jerusalem in the day of judgment. And as it is with regard to the historic and organic development of sin thus it is also with regard to the various human individuals living in any given moment of history. All are corrupt, dead in sin and misery. But not all are actual murderers, some cannot see blood. Not all are adulterers, some cannot commit adultery. There is difference between individuals and individuals, between tribes and tribes, between nations and nations. Not every branch of the corrupt organism bears all the fruit that grows upon the root-sin of Adam. But each individual bears that fruit which is in harmony with his place in the organism, according to his character and individual make-up, in harmony with his gifts and talents, according to his circumstances, means and place in history. Adam cannot commit adultery in actual fact, as long as there is only one woman, he cannot steal for there is nothing to steal, he cannot declare war, for there are no nations, he cannot commit all the social crimes that are characteristic of a later date. Sodom and Gomorrha are ripe for judgment, but they did not reject the Lord of Glory and nail Him to the accursed tree. Sin develops organically from the common root of Adam's sin in paradise. And thus the time will come, that the measure of iniquity is full for the entire human race, and that all shall be judged by Him that judgeth righteously, and every Adamite shall receive according to what was done in the flesh.

H. H.

KERKELIJKE TYRANNIE TEN TOP GEVOERD

Bovenstaande zal zeker wel de titel moeten worden als het donkere hoofdstuk zal worden beschreven, dat werd toegevoegd aan de historie onzer kerken, toen Classis Grand Rapids Oost, die op 19 November in vervroegde vergadering samenkwam, op 12 December eindelijk den zondigen moed had, om door te gaan met de schorsing van kerkeraad en leeraar der Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde Kerk, Grand Rapids, Mich.

Schoon we ons, uit oorzaak van het schreeuwend onrecht door de Classis bedreven in deze zaak en de paapsche wijze waarop men, naar het collegialistisch advies van den redakteur van Onze Toekomst, gehandeld heeft, thans noode bedwingen, zullen we toch op dit oogenblik geen volledig verslag geven van de handelingen der genoemde classis. We willen de geschiedenis niet vooruit loopen. Het is beter, om ook dit donkere hoofdstuk onzer Kerkgeschiedenis in zijn verband te beschrijven. En dit moet wachten tot later. Daarom thans slechts de hoofdfeiten.

1. Op verzoek van twee-en-negentig oproerige en reeds met de kerk gebroken hebbende leden der gemeente van Eastern Ave. riep de Classicale Commissie der Classis Grand Rapids Oost een vervroegde vergadering der Classis samen. Binnen tien dagen, gerekend van den datum waarop de kerkeraad kennis kreeg van genoemde vergadering, werd ze belegd. Er was niets wettigs, behalve vele protesten van verschillende leden uit vele gemeenten der Classis, die protesteerden tegen de handelwijze der Classis op een vorige vergadering in betrekking tot een censure op drie leden van de Eastern Ave. Gemeente, en waarin de Classis op een onrechtvaardige wijze den kerkeraad in het ongelijk had gesteld. De kerkeraad protesteerde tegen het oproepen van deze vervroegde classis, zoo onverwacht en zoo onvoorbereid.

2. Op de vergadering der classis bleek, dat er twee instructies ter elfder ure waren gereed gemaakt en doorgezonden naar de classis, één van den kerkeraad van Dennis Ave. en één van den kerkeraad van Creston. Van deze instructies droeg de kerkeraad van Eastern Ave. geen kennis. Ze waren achter zijn rug om naar de classis verzonden. De letterlijken inhoud van deze instructies is ons nog niet bekend, daar ze nooit op de classis zijn voorgelezen. Doch de zakelijke inhoud was, dat den kerkeraad van Eastern Ave. zou worden opgedragen, om den leeraar van Eastern Ave. voor de vraag te plaatsen of hij de "drie punten" wilde onderteekenen. De classis behandelde deze instructies. Verklaarde ze wettig ter tafel en ging op den inhoud in. Zoo had men toch houvast! De kerkeraad protesteerde hiertegen als paapsch en collegialistisch, met beroep op de synode.

3. De classis besloot den kerkeraad van Eastern Ave. op te dragen den leeraar voor genoemde vraag te plaatsen, of van hem te eischen, dat hij zich over de drie genoemde punten zou stil houden tot tijd en wijle de synode zou vergaderen. De kerkeraad was van oordeel, dat de classis de besluiten der synode van 1924 in de onderhavige kwestie verkeerd begreep en verklaarde, en meende, dat

het nooit de bedoeling der synode geweest was, om de predikanten de drie punten te laten onderteekenen. Zij weigerde daarom aan het verzoek der classis te voldoen, en beriep zich tegen den eisch der classis op de e.k. synode.

4. De classis besloot den kerkeraad van Eastern Ave. nog eens voor denzelfden eisch te plaatsen, en gaf daartoe twee weken tijd, zoo het heette, om den kerkeraad te gemoet te komen. Inmiddels vergaderde de commissie door de classis voor praeadvies in deze zaak benoemd gedurig en hadden sommige leden een onderhoud met den redakteur van Onze Toekomst, om raad van hem in te winnen.

5. Toen op 9 Dec. de classis weer samenkwam, bood de kerkeraad van Eastern Ave. een breedvoerig antwoord aan, waarin hij nog eens betoogde en met feiten en aanhalingen uit de Acta der Synode van 1924 bewees, dat de classis een verkeerde verklaring gaf aan de besluiten der genoemde synode, nog eens verklaarde volkomen tevreden te zijn met deze besluiten, weigerde om aan den eisch der classis te voldoen, en zich nog eens weer beriep voor zijn verklaring der synodale besluiten op de e.k. synode. Later zal dit antwoord van den kerkeraad ten volle in het licht worden gegeven.

6. De classis gaf geen bescheid op dit antwoord van den kerkeraad. De commissie, die telkens met een stukje advies ter classis kwam, had blijkbaar haar volle rapport reeds lang gereed. En zonder dat het antwoord van den kerkeraad ook maar een oogenblik in bespreking werd genomen op den vloer der classis, stelde de commissie voor en besloot de classis, om maar over het appél van den kerkeraad heen, nu den leeraar van Eastern Ave. voor dezelfde vragen te plaatsen.

7. De leeraar vroeg en ontving gelegenheid om den volgenden morgen schriftelijk zijn antwoord in te dienen. Hij antwoordde, dat: "waar de synode van 1924 zoo onze belijdenisschriften verklaard had, dat iemand het niet met de drie punten eens behoefde te wezen en toch fundamenteel goed gereformeerd kon zijn, hij het met de verklaring van de synode van 1924 goed eens was".

8. De classis besloot voorts, om dit antwoord een ontwijkend antwoord te noemen, en nu te eischen, dat de leeraar van Eastern Ave. niet meer op zijn eigen wijze, maar eenvoudig met ja of neen de hem gestelde vragen der classis zou moeten beantwoorden. De leeraar zeide nu, dat men zijn laatste woord had, en dat hij zich voorts met zijn kerkeraad op de synode had beroepen.

9. Hierop besloot de classis, om beide leeraar en kerkeraad voor insubordinaat aan de classis te verklaren, en daarom beide maar even te schorsen, terwijl de finale beslissing aan de synode zou worden overgelaten. Intusschen zou toch een nieuwe kerkeraad worden gestemd, uit de z.g. getrouwe leden. En zoo organiseert nu de classis maar uit de gemeente van Eastern Ave. een nieuwen kerkeraad en een nieuwe gemeente, terwijl alles nog wacht op de synode.

Zoo tracht men nu dan een bloeiende gemeente te verwoesten, en een gereformeerd predikant met zijn kerkeraad kerkelijk te vermoorden! En dat, omdat de ker-

keraad zich op de synode beriep, daar hij durfde te verschuilen van de onrechtvaardige besluiten en scheeve verklaringen der classis. En omdat de leeraar een welomschreven antwoord gaf, geen ja of neen wilde zeggen, en zich voorts ook beriep op de synode! Insubordinatie!

Dit alles is besloten op advies der commissie van praeadvies, met medewerking van de professoren der theologische Faculteit der School. Waarom toch die professoren zoo omgedraaid zijn en zoo tegen ons gekeerd zijn in den laatsten tijd en zoo heulen met hun eigen vijanden? zoo vraagt men ons dikwijls. Dr. Volbeda was zelfs de eerste die in prediking optrad voor de z.g. getrouwe leden, die hem anders zoo verachtelijk konden bespreken, en in den Janssen strijd zijn bitterste vijanden waren!

Men heeft ons verteld, dat de professoren het ons hebben geweten, dat Dr. C. Bouma, wiens benoeming zoo door hen werd gevreesd en tegengestaan, toch op school is gekomen. Wij hebben daartegen toen niet gestreden! En ook vertelt men, dat de professoren het ons zeer kwalijk hebben genomen, dat wij als Commissie van Toezicht het vorige jaar een waar rapport hebben ingediend bij het Curatorium over den arbeid dezer theologische professoren aan onze school. De Commissie van Toezicht rapporteerde, dat dit werk wel voor verbetering vatbaar was. Doch daarover later. Zeker is het, dat genoemde professoren een allervreemdste figuur maken in onze kerken. Voor de Gemeene Gratie zijn ze blijkbaar bang. En een eigen standpunt ontwikkelen ze niet. Natuurlijk heeft ons hun houding in den laatsten tijd het allermeest gesmart. En bij ons is de vraag meer dan eens gerezen, of het werkelijk met hen niet in hoofdzaak een persoonlijke kwestie is geweest, dat ze Dr. Janssen hebben bestreden en niet op school hebben kunnen dulden.

Wat ons betreft, wij gaan natuurlijk door.

Ons beroep op de Synode staat nog. En als ook de synode al het gepleegde onrecht gaat goedkeuren, dan zullen wij zeker onze krachten inspannen moeten, om een ander kerkverband te organiseren. Doch tot dien tijd zullen wij eenvoudig blijven doorwerken.

Ons hart bloedt over onze kerken.

Waar zal het heen als men zoo handelt?

Doch persoonlijk hebben we volkomen vrede. De Heere zal ook door dezen weg van onrecht Zijn werk doen, Zijn kerk zuiveren, en ons blijven bewaren bij de waarheid van Zijn getuigenis.

En die dan met ons die waarheid wil bewaren ga mee.

Wij zijn bereid, om heel de geschiedenis over te geven aan Dien, die rechtvaardiglijk oordeelt.

H. H.

Wees welkom, o winter, vervul uwen plicht,
Geen nevel of storm doet ons beven!
Wij gaan naar het land van het eeuwige licht,
Geroepen tot 't eeuwige leven!
De nev'len der aarde verbergen de kust,
Maar 't brandende hart is haar nad-ring bewust!

Nora.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

II. Hoe de Zaak voor de Kerkeraden Kwam.

Bezwaarschrift van Ds. Jan Karel Van Baalen.

Over den inhoud der verschillende protesten, die bij de kerkeraden van Eastern Ave. en van Kalamazoo werden ingediend, valt nog zeer veel te zeggen. Ze toonen in meer dan één opzicht hoe onze kerken aan het afglijden zijn van de zuiver gereformeerde banen onder de leuze der Gemeene Gratie. We zeggen "onze kerken". Immers de protesten zijn door de Synode behandeld. Zoo heet het althans. Onze kerken zijn ook verantwoordelijk voor de beschouwingen in die protesten voor haar breedste vergadering gebracht voor zoover als die beschouwingen door die breedste vergadering niet werden veroordeeld. En toch zijn de protesten naar hun inhoud verre van gereformeerd. Vooral is dit het geval met het protest van Ds. J. Van der Mey, dat we de vorige maal bespraken. Zoo spreekt hij b.v. in zijn protest in de allersterkste bewoordingen uit, dat hij de waarheid, dat God den verworpene, historisch genomen den goddelooze, haat, een gruwelijke leer vindt. Hij schaamt zich niet te zeggen, dat zulk een God van haat, dat is dus de God der Heilige Schrift, niet zijn God is, en dat hij de leer, die God als zoodanig voorstelt eenvoudig verafschuwt. Ook loochent hij de leer der algeheele verdorvenheid des natuurlijken menschen. Hij wil de Heidelbergsche Catechismus, waar deze zegt, dat wij van nature geneigd zijn God en onzen naaste te haten, zóó verklaren, dat dit slechts een neiging tot het kwade, een zaad van verdorvenheid is, een kiem der boosheid. Tot de daad der zonde, tot daadwerkelijke haat komt het bij de meeste menschen niet! En hij leeft in den waan, dat dit werkelijk de leer der Schrift en de aloude leer van onze gereformeerde belijdenis is. Dat is juist het droevige van heel deze zaak. Men wijkt af van de leer der Schrift en der vaders, en doet dat onder de leuze van haar voor te staan. Hij vindt deze onderscheiding tusschen de neiging des natuurlijken menschen tot het kwade en het werkelijke haten Gods en van elkan- der kostelijk! En als hij het heeft over de vijandschap der wereld tegenover de kerk, en over het lijden der geloovigen om Christus' wil, dan spot Ds. Van der Mey werkelijk en schrijft op een wijze, die een moderne hem niet zou kunnen verbeteren. Overal is het een opkomen voor de wereld en een partij trekken tegen de duidelijke voorstelling der Schrift en van onze belijdenis. Een geest van sympathie voor de wereld ademt door heel het protest, die vreemd aandoet in een voormalig predikant in onze Gereformeerde Kerken.

Doch hierover later. We zullen later nog wel gelegenheid hebben, om den inhoud der verschillende protesten te behandelen. Thans hebben we het over de historie, en over de kerkrechtelijke behandeling der zaak.

Buiten de protesten, die reeds genoemd zijn, kwamen er nog twee andere bezwaarschriften ter classicale tafel. Het eerste was een protest van Ds. Jan Karel Van Baalen. Het tweede was van de hand van Ds. M. M. Schans, predikant destijds te Kelloggsville, Mich.

Ds. J. K. Van Baalen had reeds geruimen tijd tevoren het plan opgevat om langs kerkrechterlijken weg tegen ons te protesteeren. Reeds in Januari 1924 gaf hij ons per brief kennis van zijn voornemen, om te handelen op het "Vriendelijk Verzoek", dat van de hand van de leeraren H. D. en H. H. in De Wachter en The Banner verscheen, en dat door Ds. Van Baalen blijkbaar verkeerd gelezen was. Hij had dit namelijk zoo gelezen, dat genoemde leeraren bedoelden, dat ze mede wilden werken, om hun eigen personen in behandeling te krijgen in plaats van het leerstuk, waarover gestreden werd. Nu was dit natuurlijk misverstand van de zijde des predikanten Van Baalen, doch het feit is nu eenmaal niet anders. En daarom liet hij ons dan ook reeds vroegtijdig weten, dat hij het plan had opgevat, om tegen ons te protesteeren. Wij zagen natuurlijk geduldig uit naar het protest. Doch dit liet nog al even op zich wachten. Wel hoorden we herhaaldelijk, dat Ds. Van Baalen reeds een protest gereed had, en dat hij dit naar verschillende predikanten had gezonden, om het door hen te laten steunen en te onderteekenen. Blijkbaar wilde Ds. Van Baalen eerst een zekere mate van zekerheid hebben van het welslagen zijner poging, om de predikanten H. D. en H. H. uit den kring onzer kerken te bannen. Vandaar zijn propaganda. Een wonderlijke wijze van protesteeren, voorwaar! Doch onderteekenaars lieten zich niet vinden. Wel waren er blijkbaar gelden beschikbaar, om Ds. Van Baalen's protest te laten drukken. En zoo gebeurde het, dat er op de kerkeradsvergadering te Eastern Ave. van den 10den April, 1924, dan toch eindelijk een protest ter tafel kwam van bovengenoemden predikant, dat in denzelfden vorm was gedrukt als ook de reeds behandelde protesten. Het was onderteekend alleen door Ds. J. K. Van Baalen.

Nu wilde het geval, dat dit Bezwaarschrift van Ds. Van Baalen, gericht was aan de beide kerkeraden van Kalamazoo I en van Eastern Ave., en dat er in geprotesteerd werd tegen de beide predikanten H. D. en H. H. Het stond dus formeel zoo, dat Eastern Ave.'s kerkeraad ook een protest ontving tegen Ds. H. Danhof en Kalamazoo I een bezwaarschrift op tafel had tegen de leer van Eastern Ave.'s predikant, schoon de predikant van Munster verzocht dat iedere kerkeraad respektievelijk eigen leeraar zou bedanken. Ook gebeurde het, dat er op de kerkeradsvergadering van Eastern Ave. van den 10den April een commissie verscheen afgevaardigd door den kerkeraad van Kalamazoo I. Laatstgenoemde kerkeraad had reeds enkele dagen eerder het protest van Ds. Van Baalen ontvangen en behandeld. Kalamazoo I had toen besloten, om samenwerking te zoeken met den kerkeraad van Eastern Ave., daar het een gemeenschappelijke zaak gold. Men kwam met het voorstel, dat beide kerkeraden den protestant zouden antwoorden, dat hij op den 22sten April den geheelen dag gelegenheid zou hebben, om de zaak van zijn protest met de aangeklaagde broederen te bespreken. Blevan er na die samenspreking met de leeraren Danhof en Hoeksema nog bezwaren over, dan zou de protestant aan den avond van dienzelfden dag

gelegenheid hebben, om die te brengen voor beide kerkeraden van Eastern Ave. en Kalamazoo I, die samen zouden vergaderen te Kalamazoo. De kerkeraad van Eastern Ave. nam dit voorstel aan. Het was natuurlijk de gedachte van den kerkeraad, dat het niet om personen, maar om de waarheid te doen was. En de kerkeraden waren van oordeel, dat langs den weg van broederlijke bespreking met Ds. Van Baalen, veel misverstand uit den weg geruimd kon worden, en een mogelijke scheuring in onze kerken zou kunnen worden voorkomen. Het liet zich denken, dat na zulk een bespreking Ds. Van Baalen bevredigd zou zijn, en zou atzien van zijn voornemen om het protest door te zetten. De poging was in elk geval der moeite waard, meende men. Dat een protest, dat op 10 April voor den kerkeraad verscheen, nog op Classis, die in Mei, en door Classis op de Synode, die in Juni vergaderen zou, verschijnen kon, liet zich niet wel denken. Hoe zou toch een kerkeraad in zulk een korten tijd ooit gereed kunnen komen? En hoe zou de classis ooit nog zoo iets gewichtigs langs wettigen weg ter synode kunnen brengen, daar volgens synodaal besluit, dat vast en bondig is, alle stukken voor de synode vóór 1 Mei van het synodale jaar bij den synodalen stated clerk moeten zijn? Uit het oogpunt van tijd kon het dus geen kwaad, om genoemde poging te wagen. En er was zeker veel voor, om eene zaak van zooveel gewicht met kalmte en wijs beraad aan te vatten. Vandaar, dat met het oog op dit alles de kerkeraad van Eastern Ave. het voorstel van den kerkeraad van Kalamazoo aannam, en besloot om Ds. Van Baalen in dezen geest te antwoorden.

De protestant wilde hiervan echter niets weten. Er was blijkbaar haast in het spel. Zelf had hij maanden over zijn protest gewerkt. Zelfs had hij tijd genomen, om eer hij zijn protest indiende bij de kerkeraden, hier en daar om onderteekenaars te bedelen voor zijn bezwaarschrift. Doch den kerkeraden stelde hij juist twintig dagen, om hem van finaal antwoord te dienen. Op 10 April ontving de kerkeraad het protest. En tot 30 April kreeg hij tijd, om zich te beraden, en te antwoorden. Had de protestant bij laatstgenoemden datum nog geen bescheid, dan, zoo dreigde hij, zou hij de zaak voor de classis moeten brengen. Van broederlijke samenspreking wilde hij niet weten. Wel wilde hij voor elken kerkeraad afzonderlijk verschijnen, om zijn protest toe te lichten. Doch overigens meende hij niet te moeten luisteren naar het voorstel der kerkeraden. En toen de beide kerkeraden toch bij hun besluit bleven, ging dan ook de protestant met zijn protest naar de classis.

Classis Grand Rapids West vergadert gewoonlijk ietwat vroeger dan Classis Grand Rapids Oost. Daarom werd op eerstgenoemde classis de zaak van Van Baalen's protest tegen Ds. Danhof dan ook 't eerst behandeld. Na enkele uren van bespreking, bood Ds. Danhof daar aan, om nog met Ds. Van Baalen de zaak te willen bespreken, om te zien of hij den protestant in persoonlijk gesprek niet bevredigen kon. Was hij dan niet te bevredigen, dan kon de protestant altijd nog weer naar de classis gaan. Ds. Van Baalen stemde hierin toe. En Classis Grand

Rapids West besloot, om eerst alzoo te doen, met dezen verstande, dat Ds. Van Baalen, bijaldien hij van Ds. Danhof geen bevrediging ontving, zich tot de Classicale Commissie zou kunnen wenden, opdat deze dan, nog vóór de synode een speciale vergadering der Classis zou kunnen samenroepen, de zaak klaar zou kunnen maken voor de Synode! Dit laatste werd al aanstonds besloten, nog eer men het eens was over de vraag of de classis wel het recht had, om op het protest van Ds. Van Baalen in te gaan. Zeker, de zaak moest naar de Synode, hoe dan ook! Als men daarvan slechts verzekerd was, mocht er voor den vorm nog wel een samenspreking plaats hebben, waarvan het vooraf toch immers vast stond, dat de protestant geen bevrediging zou krijgen! En zoo gebeurde het natuurlijk ook. De samenspreking van Van Baalen met Danhof had plaats in de pastorie van Kalamazoo I. Ds. Danhof verzekerde, dat Ds. Van Baalen geen enkel punt meer over had. En Ds. Van Baalen beweerde juist het tegendeel, ging nog eens weer naar den kerkeraad om behandeling te eischen, en vandaar weer naar de classis. En in begin Juni vergaderde Classis Grand Rapids West nog eens weer tot middernacht, om de zaak voor de synode gereed te maken! Is het ook wonder dat de Synode harrewarde en met een zeer geleerde commissie aan het hoofd ons als kerken in het moeras hielp?

Intusschen had ook Classis Grand Rapids Oost vergaderd en had Ds. J. K. Van Baalen ook daar zijn protest ter tafel gebracht. Doch hoe het eindelijk met de protesten op de Classis ging is een zaak voor latere bespreking.

H. H.

MIJN NAAM

Ik schreef mijn naam in 't oeverzand.
Het houdt, zoo dacht ik toen, wel stand;
De zee beukte echter keer op keer het strand,
En, ach, ik vond mijn schrift niet weer.

'k Graveerde toen mijn naam in 't hout
Van d'eikenstam van 't lomm'rig woud.
Toen 'k nu na jaren wederkwam,
Vond ik geen spoor van naam of stam.

Mijn naam, zoo peins ik, blijft toch vast
In marmarsteen onaangetast:
Maar toen een aardschok 't marmer trof,
Zag ik mijn naam verwaaid als stof.

'k Bevond in 't eind, dat steeds mislukt,
Al wat in 't stof is afgedrukt.
Dies breng ik, met den blik omhoog,
Sinds troost, waar 't leed terneder boog,
En schaf 'k, zoo moog'lijk, hulp en raad
Door vredewoord of liefdedaad,
En sticht ik mij in 't menschenhart
Een naam, die de eindlooze eeuwen tart.

A BRIEF SKETCH OF THE REVELATIONAL REQUISITE FOR PROGRESS OF DOGMA

(Continuation)

To Adam God revealed Himself antithetically. Not as in the Son of His love, not to the same extent as in the Son, but Adam had an antithetical revelation of God nevertheless. If he had not, where would God's Divine revelation have been with the Trade-Mark of the Divine upon it? "Adam, eat of the tree of knowledge of good and evil, and you do evil. Eat not of the tree and you do good." The probationary command has in it the elements of the antithetical revelation of God. "Die woorden 'kennisse des goeds en des kwaads' onderstellen toch, dat er goed en kwaad te onderkennen viel." (A. Kuyper, Sr., Uit het Woord, V. p. 83). Let Adam choose to obey the probationary command and he chooses for the good as well as for the friendship of His God. Likewise his religion of God will find its climax in his fulfillment of the probationary command of the covenant. True, Adam had religion and could serve God because created in the image of God even without this probationary command of the covenant, but his religion would not be that exalted and elevated and higher religion unto which God opened the way for Adam by giving him the probationary command. For God to do this was Divine gracious condescension. And it was God's purpose with the human race that it should have that self-conscious religion of a higher order above that which was possible for Adam as a creature formed in the image of the Triune Covenant God. Prof. Ten Hoor used to say with emphasis that "Adam wel volmaakt maar niet volkomen was geschapen." That men has been set to reach this higher goal of religion by the way of voluntary obedience becomes very clear from the purpose which Christ came to fulfill.

Christ came to represent God. He came to do the will of His Father. Adam too was set to represent God. To be on God's side, to be of God's party in the midst of the world. And by Adam's choice for the friendship of God, he would be the father of a human race that would be of the party of the living God. He would not, strictly speaking, form *God's party* but he would by obedience be of the party of the living God.

God is strictly *His own party*. He is the party of the good, the truth, the right, the just, of love, of Divine perfection. He is not the party of evil, of untruth, of unrighteousness, injustice, of hatred, of imperfection. God now, by establishing the probationary command, wished to have Adam as the representative of the human race by obedience to God's command become with God who is the party, of *that party* of the living God and herewith of *the party* that is the party of good, of truth, of righteousness, of justice, of love and of perfection.

Thus was God's revelation to Adam. Adam and God could not both be the party of God. God must Himself be His own party. Otherwise God could not be acknowledged as the Self-Existent and Self-Sufficient Covenant God. God is absolute. Man is relative while created.

Therefore man can only be *of the party* of the living God and *not the party* as God is in Himself from everlasting to everlasting.

If Adam now shall in his creaturely relative way share in the life of the Triune God, he must walk the path pointed out by God. He must will what God wills. He must love what God loves. He must declare the Highest good what God declares the Highest Good. He must declare to be evil what God declares to be evil. In short, he must call God the Highest Good, and the friendship of the Persons of the Trinity which is a covenant friendship, rooted in the Being of the Godhead, as the never sufficiently exalted and praised virtue. To share in that friendship of God in a creaturely way, according to the measure of man, Adam must willingly be *of the party* of the living covenant God of friendship. And with his obedient choice spurn the evil, unrighteousness, injustice, hatred and enmity.

Unto this end Satan is permitted to bring *his* antithesis before the attention of Adam. God's antithesis is placed before the consciousness of Adam in the probationary command. Satan's antithesis is placed before his mind in the temptation to which he succumbed. Satan said that Adam should be as God, knowing good and evil, by disobedience. That fruit of the tree of knowledge of good and evil was not evil. That fruit was God's handiwork. God himself declared it good, yea, very good. As such it was not evil to eat of the fruit of that tree *if only God had not said so*. But Satan says that it is good to eat of that fruit *even if God has forbidden it*. To eat of that fruit was entirely in harmony with the religious capacities of Adam as the creature of God, being the image-bearer of God, but it was not in harmony with that religion of a higher order to which Adam could ascend by way of obedience to the probationary command of God. By which also he would definitely choose to be *of the party* of the living God.

Adam refused to be of the party of the living God, loving darkness rather than light. (Even the heavenly bodies bore the mark of the antithesis of God.) Adam did not choose for the God of light. Adam chose for the Satan of darkness. Adam shows definitely that no man can serve two masters. God placed him in this position. It was a question of *either*, or for Adam, God or Satan. *For* the friendship of God *and* hostile to the friendship of Satan *or* friendly with Satan *and* hostile to God.

With the giving of God's probationary command we have the beginning of the revelation and the granting of His friendship. We ordinarily call this the Covenant of Works, (Dr. Kuyper by reasoning from a hypothesis, just as the men of science do, has pictured the *unshakable* reality of the covenant in his *Uit het Woord*, Vol. V. This little work is worthy of diligent study.) We call this the covenant of God's friendship. It certainly must be accounted as a deed of friendship on the part of God to enter into covenant relation with man. Moreover, it

being a covenant whereby man can be elevated to a communion with God which would be of the highest order and of the most intimate love. In no other relation than as the friend of God would man be able to testify more perfectly of the attributes and virtues of Him, who has made all things for His Name's sake.

This covenant is, therefore, from God and is wanted by God. Wanted by God for His own Name's sake. The covenant serves God in his highest revelation of Himself and in His highest glorification of Himself. The covenant relationship is binding upon men because God has willed that relationship in His great love unto Himself. This covenant relationship is rooted in God's own being and it likewise is the fruit of God's will and love for the life of mankind. This self-revelation of God by way of this covenant relationship is on God's part a willed revelation and glorification of the life of friendship in the Triune and is embedded in the love of God for Himself.

This covenant relationship passes through various covenant moulds in history. It must not be presented that God relinquished his idea of the covenant because of the fall of man. By no means. God knew all along that sin was coming and by sin death over all men. God's covenant was established and its various moulds or forms already determined by God. These covenant forms determined by God also reckoned with the development of the relationships of mankind. All created things under the construction of the covenant relationship were ordained as ways and means by which God would come to the complete realization of his covenant idea. Man might fall into sin. But this did not necessitate an altering in the plans of God. Nay, all things prove to be means by which God realizes his covenant wish in spite of all the onslaughts of man and Satan, God even uses all these attacks upon His covenant for the realization of the covenant idea.

It can hardly be true, therefore, that man's fall into sin necessitated the replacement of the so-called Covenant of Works by the Covenant of Grace. There is only a difference in these two mentioned covenants in mould or form. Essentially they are the same. God's so-called covenant of works must be thought of as passing over into the form of the covenant of grace. The fall into sin is a link in this passing over. By sin the covenant idea and relationship received a deepening or a clarification which makes the covenant of God stand out in still greater lustre. God wanted this deepening way *by sin* for the complete elucidation of his covenant idea. In order that also with still greater glory the life of the friendship of the Triune might stand out with greater clarity. Thus the fall into sin is a means in God's hand for the exemplification of all that God's covenant implied. This undoubtedly is the reason why God wanted the fall into sin to be permitted.

And just as sin is a means in God's hand for the

clarification and realization of his Covenant idea, so all other things on earth must serve. The curse on the earth by reason of man's sin, the subjection of the animals to the curse of sin, the angels, the earth, the clouds, the stars, the rain, the sunshine, Satan, the fallen angels, the coming of cities, nations, peoples, kingdoms, sun, moon and stars, inventions of various kinds, all serve God in his realization of his covenant idea, n.l. that man be his friend and show forth the praises of the glories of the Covenant God of Friendship. God's fruit of the ages shall be an eternal revelation of God's love for truth, righteousness, holiness, for good; as well as His hatred for the lie, unrighteousness, unholiness, evil and enmity. All things are under the construction of God's covenant relationship.

This is very evident if we read in Scripture the names with which Christ is named. Christ is named Light, Stone, Rock, King, Prince. All these are names which point back to things in God's creation. He is the Son, King, Prophet, Priest, Anointed. All names which point to things after the development of the human race has come to have sons, princes, kings, prophets, etc.

From the foregoing it is not hard to understand how God's unfolding of His covenant idea and His realization of the same is integrally bound up with the development of things in creation and in the human race. With this development the forms of the covenant are demanded. With the establishment of relationships in the human race the forms or moulds of the covenant go hand in hand. This is God's law for His creation. It was not always possible to speak of a covenant. Even the name of covenant is lacking when the first essential covenant is made. First the human race had to pass through the phases of tribe, nations, and from people to peoples and amongst peoples a treaty of peace or that of a covenant before God uses the actual term of covenant. Then God could say to Abraham that he would establish a covenant with him and make him into a great people and make his seed as the sand of the sea and that in his seed all the nations of the earth would be blessed. (This idea Dr. Kuyper makes very clear in his *UIT HET WOORD*, Vol. V.) There must first be sickness and the existence of physicians before the Lord points to His Christ as the great physician. There must first be cities before God calls his people a city. There must first be a city before it can be said of Abraham that he sought for a city whose Builder and Maker is God. The relationships of human life serve to clarify the meaning of the covenant of God. When there are peoples in the earth, then God has His people. When there are nations in the earth, then God has his nation. When there are cities on earth, then God has His city. When there are tribes on the earth, then God has His tribe. When there are kingdoms of the earth, then God has His kingdom. And all these things shall have an eternal realization in the holy city, the New Jerusalem. When other peoples serve gods on mountains and high places, then God has His

mountain and His high place. When other peoples have priests in the temple of their gods, then God has His priests in His temple.

Before these relationships are established, the form or moulds of the covenant are not fully brought about either. We must well understand that these developments of the human race are God-intended. We must never fall into that accommodation-theory by which God becomes dependent upon the developments of wicked men for the exemplification of his Divine covenant idea. By no means. The dependence is just exactly on the other side of the fence. Not God is dependent on the human race, but the human race dependent on God for all the developments of its relationships. Hence, we must take the various forms of the covenant as God-willed and God-given.

Neither should we make the mistake of thinking that the covenant relationship introduced by God unto His creatures, or the fall into sin, or the passing of the covenant from one form or mould into another form or mould causes an essential difference in the essential elements of man. Naturally and physically man is essentially the same before the construction of the covenant was laid upon him as after this was done. After the fall into sin the natural and physical constituents of man are exactly alike essentially. There is a curse upon him, but this does not alter the nature or character of his physical constituents. Even his soul is of the same essential "spirituous" matter before as after the fall into sin. But after the fall there is a spiritual-ethical difference. What we call in Dutch *geestelijk-zedelijk*. (It is amusing that our last Synod adopted this terminology from the pastors Rev. H. Danhof and Rev. H. Hoeksema: Prof. Ten Hoor uses the expression *juridisch-ethisch* or in our language *juridical-ethical*). After the fall man is juridically a debtor to God. There is guilt before God and a punishment is upon Adam and the entire human race. Ethically the heart of man is in a hostile and estranged relation to God and His law. Spiritually there is enmity in the heart of man for God, His covenant and its demands. Spiritually-ethically sin made a difference. Juridically-ethically sin made a difference. But naturally, physically man is what he was before. Otherwise man is no longer man. As to the substances out of which man is made, be they material or spiritual, man is still alike before as well as after the fall. Spiritually man is now, after the fall, at enmity with God, is guilty before Him.

In this light the development of the relationships of the human race and the passing of the covenant from one mould into another must be viewed. Before the covenant with Adam passes into the covenant mould of Noah, mankind must develop. In itself, mankind can only develop naturally and physically under spiritual enmity against God. The various new relationships which come to light by the development of the human race are under this sway of enmity and hatred toward God. The relationship of father and son is consequently a sinfully constructed relationship. The relationship of brother to

brother is under the construction of hostility to God. And so it is with the relationships of family and family, later with tribe and tribe, nation and nation, people and people.

God, however, also introduces this spiritual-ethical difference in the various relationships of man. God shows in the history of man while it is passing from relationship to relationship that He is the God of the antithesis. He does not leave all men to be alike in hatred toward God. He makes *some to love Him, to love His covenant communion, to also wish for the realization of God's covenant idea*. God introduces the spiritual-ethical antithesis into the organism of the human race passing from relationship unto relationship, and likewise the covenant passes into different forms under the construction of this antithesis. And as the covenant passes from one mould into another the spiritual-ethical antithetical character of the development of the human race becomes ever clearer.

We must not look upon this introduction of this *antithesis* as something specifically new, only possible after the fall of man into sin. No, the history of the human race began with this antithesis, and as the human race develops, the character of the covenant of God, with its spiritually-ethically to be conceived of antithesis, becomes real, more clear and pronounced.

Thus it is that Cain hated God while Abel loved Him. Thus Seth loves God. As the relationships of the human race increase there becomes a wicked human race but whose kernel is God-loving. This continues until the imaginations of the heart of man are only evil continually to which Noah is an exception. From Adam to Noah God has provided a line of pious God's covenant-loving patriarchs. In the measure that these patriarchs love God's revelation, so in like measure the others have hatred and enmity for it. In the dispensation from Adam to Noah God has His family, then tribe. Likewise Satan, too, has his family and his tribe. One is pitted against the other. Naturally and physically they have the same flesh and blood while born from the same human organism, but spiritually and ethically they are at odds. Their souls are constructed of the same, let me say, spirituous matter, but the spirit of those souls are different as light and darkness.

When, therefore, the covenant with Adam passes over into the form of the covenant with Noah there is no essential difference in these two covenants. Nor is there an essential difference in any of the constituencies of the human race. However, we might call the covenant with Noah a clearer revelation of the covenant God. The covenant with Adam is a type or symbol of the covenant with Noah. The covenant with Noah is a fulfillment of what the covenant with Adam was a type of. Likewise again the covenant with Abraham is a fulfillment of what the covenant with Noah was a foreshadowing of. So also the covenant with Israel is a foreshadowing of what the covenant shall be in the N. T. dispensation.

B. J. D.

EEN ONHOUDBARE VERKLARING VAN "GENADE" IN "DE BRIEF VAN JUDAS"

Eenigen tijd geleden gaf de Bere-er Publication Committee te Muskegon, Mich., een Studie uit door Ds. H. Bultema geschreven over "De Brief van Judas".

Onder het opschrift "Aanduiding van de Vijanden des Geloofs" geeft Ds. Bultema daarin een verklaring van vers 4, die onzes inziens niet houdbaar is, omdat, ten eerste, de Heilige Schrift geen algemeene genade kent; en ten tweede, wanneer gelet wordt op den zin der woorden van den tekst, op de zaak die het betreft, en op des geachten Verklaarders eigen woorden ter uitlegging voor en na in het hoofdstuk gegeven, onmogelijk aan "algemeene genade" gedacht kan worden.

Schrijver dezes zeide met een enkel woord van deze zijns inziens onhoudbare verklaring iets in De Holland-sche Amerikaan, toen hij "De Brief van Judas" daar kortelijk besprak onder "Boekaankondiging".

En daarna beloofden wij Ds. Bultema, die ons nader vroeg omtrent onze bezwaren tegen zijn verklaring van vers 4, om iets meer te zeggen van onze gedachten aangaande zijn uitlegging van dit Schriftwoord.

Het volge dan hier in dit meer passende orgaan voor dergelijke gedachtenwisseling dan in het hierboven genoemde blad.

Judas, de schrijver van dezen brief, zond hem uit om zijn lezers, de Gemeente des Heeren te vermanen, toch niet na te laten te strijden voor het geloof eenmaal den heiligen overgeleverd.

En geeft in vers 4 vooreerst de reden aan voor de noodzakelijkheid door hem in het voorgaande vers genoemd.

Er waren in de gemeente sommige insluipers, inkruipers, gekomen; goddelooze menschen, die de genade onzes Gods veranderden in ontuchtigheid, en den eenigen Heerscher, God, en onzen Heere Jezus Christus verloochenden.

Ds. Bultema zegt omtrent die insluipers en die goddeloozen ware dingen, maar beweert verder, dat de genade waarvan in dit vers sprake is, ALGEMEENE GENADE is.

Wij meenen dat zulk een verklaring onaannemelijk, onhoudbaar is.

Vooreerst weet de Heilige Schrift van een genade die allen gemeen is niet af, gelijk we boven reeds aanmerkten.

Van zoodanig liefdebetoon Gods aan alle menschen wordt in Gods Woord niets gezegd. De geschiedenis der menschheid en de ervaring van het heden doen ook wel zien, dat die gunste Gods om Christus wil voor alle menschen, voor de menschheid in het algemeen, niet bestaat.

Wel beweerde menig theoloog ter Synode van de Chr. Geref. Kerk, te Kalamazoo dit jaar gehouden, dat die Algemeene Genade, die Gemeene Gratie, er was, en ook werkte, maar *wat* ze was en *hoe* ze bestond, daarvan wisten zelfs lange-jaren-gestudeerd-hebbende professors geen jota af. Dat verhinderde hen echter niet om er hartelijk en hardnekkig in te "gelooven". Hoe dit nu mogelijk is, verstaan wij niet; daar met een recht geloof een

zeker weten gepaard moet gaan. En deze adviseurs en rechters over zaken der waarheid en der leer wisten niets van hun "geloof" te zeggen.

Voor en na bleef men nog wel spreken van die befaamde geloofsleer, die er is en toch ook weer niet is; die een fundament is en toch niet aan te wijzen is; die volgens den een als een gouden draad door onze belijdenisschriften heenloopt en volgens den ander veronderstelt moet worden in al ons Gereformeerd denken en spreken; die, naar een derde beweert, een hoofdpilaar is van den tempel der waarheid, en een diepzinnige waarschijnlijkheid volgens een vierden geleerde of krantbriefschrijver; terwijl een vijfde de leer der algemeene genade onmisbaar noemt voor het verstaan der Schrift en voor het begrijpen der wereldhistorie. We zullen hierover echter niet uitwijden.

Wel heeft Erasmus gelijk in zijn Lof der Zotheid: "de geleertheit is puure onweetenheid".

Indien wij letten op het verband van den tekst en op den zin der woorden van Judas vers 4, dan is het toch wel duidelijk, dat hier van genade gesproken wordt als van de schuldvergevende en vrijmakende liefde Gods tot Zijn volk en kinderen in Christus, en het aan *de Gemeente des Heeren*, tot wie hier de heilige briefschrijver het woord richt, wel bekend is, welke "genade" die goddelooze, vleeschelijke, valsche insluipers binnen *de Gemeente*, hebben aangetast en veranderd.

Nu, dan te denken hier aan de Gemeene Genade waarvan wijlen Dr. Kuyper een gansche theorie heeft ontwikkeld, welke door vele leeraars en ouderlingen in Nederland en hier te lande, vreemd genoeg wordt aangemerkt als een Gereformeerd dogma, is zeker onmogelijk.

Want om nu eens in Dr.-Kuyper-termen te spreken: Wij vertoeven hier in Judas' brief op "het erf der partikuliere genade".

Ten tweede dient volgens Dr. Kuyper die Gemeene Gratie of Algemeene Genade om de zonde en de boosheid bij de menschen in te toomen en te stuiten, en het "terrein" der partikuliere genade toe te bereiden.

Hoe kunnen dan deze goddelooze insluipers gerekend worden onder de voorwerpen van zulk een tot deugd voerende genade-Gods-buiten-Christus-om.

Ook kan toch de tegenstrijdigheid niet aangevoerd worden, dat deze ontuchtige loochenaars van God en Christus de Gemeene Gratie hebben verzondigd.

Het zal wel niet voor tegenspraak vatbaar zijn, dat de "verandering van *de Genade onzes Gods* door deze hun oordeel dragende huichelaars en duivelsche bedriegers, zal moeten worden verstaan in den zin van tegenstand tegen en verdraaiing van de ware leer der vrije genade Gods, de loochening, lastering, en 't schandelijk misbruik dier zalige leer.

In eene verklaring van Judas' brief van de hand van Ds. Danhof, lichtte deze dit tekstvers dan ook toe, en naar wij meenen met juistheid, in dezer voege:

Formeel biedt ons dit vers de reden, waarom Judas zijn lezers opwekt tot den strijd voor het geloof der heiligen.

De gemeente der heiligen wordt door sommige in-

gesloten menschen bedreigd in haar belijden van *de leer der vrije genade*.

Goddellooze menschen de gemeente binnengesloten, zich voordoende als ware belijders, maar die in de weerspannige ongeloovige Joden van oudtijds en in de booze lieden van Sodom en Gomorra reeds hun voorbeeld en oordeel hebben.

Die *de leer* der genade Gods veranderden in ontuchtigheid tot een aanleiding en dekmantel voor een los, ontuchtig, goddeloos leven.

De genade zelf konden zij toch niet veranderen, maar *wel de ware LEER aangaande die genade* verdraaien.

Gelijk de Antinomiaan zegt: Laat ons het kwade doen, opdat de genade des te meerder worde.

Ook zouden wel de verlichtende, niet de wederbarende werkingen des Geestes, gelijk in Hebreë 6, kunnen worden verstaan hier onder "de genade onzes Gods".

Dat *leven* onder de werkingen van *het verbond der genade* keerden zij om in den dienst der ontucht tot hun eigen verderf, leverende *een spotbeeld van de Genade Gods*. —

Zoo hebben het ook de "Kantteekenaars" begrepen, en zoo zagen wij het ook opgevat door eenige Engelsche Bijbelverklaarders.

Trouwens Ds. Bultema spreekt zelf eerst op blz. 14 van zijn "Studie", dat deze insluipers niet rond en ridderlijk voor den dag kwamen, zeggende: "Hier ben ik, ik ben een vijand van *de leer des geloofs* (op blz. 18 *de LEER der genade* genoemd).

En even verder zegt hij, dat "deze kinderen des Duivels midden in *de Gemeente* zaten, dus tot haar behoorden, en derhalve onder *de bediening der genademiddelen* verkeerden."

Volgens den profeet van de Gemeene Gratie of Gemeene Genade leer, hebben we hier dus te doen met "het terrein der Partikuliere Genade", en niet met "het breede, algemeene terrein van de Gemeene Gratie."

En Ds. Bultema verklaart op blz. 16, dat deze insluipers "doemwaardige huichelaars" waren, dus geen "neutrale" lieden, die "burgerlijke gerechtigheid" beoefenden of wier "zondeneigingen werden ingetoomd"!

Zelf bekent de geachte schrijver op blz. 16 van zijn "De Brief van Judas", dat het woord *genade* hier in den tekst gebruikt *niet anders dan Gods schuldvergevende genade kan beteekenen*.

Hoe is het dan mogelijk, dat hij eenige regels verder zegt, dat hier, waar deze goddeloozen niet godvruchtig geworden zijn door deze genade, *niet zalig zijn geworden, ze* (die genade) *daarom juist algemeene en geen hart-veranderende genade is*.

Ds. Bultema houde het ons ten goede, maar die rede-neering komt ons zeer vreemd voor.

En voortredeneerende naar de pasgegeven conclusie van Ds. Bultema moeten wij aannemen, dat Algemeene Genade of Gemeene Gratie leidt tot insluipen, tot huichelen, tot tegenstaan van de waarheid Gods, tot misbruik van Gods schuldvergevende genade om tot ontuchtigheid over te gaan en te verleiden? We verstaan het niet!

Volgens den uitgedrukten gedachtengang van Ds. B.

zouden we ook het volgende moeten aannemen; dat de ééne schuldvergevende, hartveranderende Genade Gods, *wanneer ze niet aangenomen wordt, in algemeene genade* omwisselt, die met een bloot historisch geloof wel wordt aangenomen. Zie blz. 16 en 17.

Hier botst alles met elkaar, onzes inziens.

Meer nog valt aan te merken tot ons leedwezen.

Op dezelfde bladzijden 16 en 17 beweert Ds. B., dat diezelfde niet-aangenomen en toch wel weer aangenomen genade *door God welmeenend en ernstig werd aangeboden, daar Hij niet wil dat eenigen verloren gaan.*"

We hoorden diezelfde ketterij ter Synode van de Chr. Geref. Kerk te Kalamazoo in 1924 verkondigen door leeraars, die twee gezond-Schriftuurlijk Gereformeerde broeders veroordeelden wegens hun zuivere opvatting van Evangelieprediking, verbondsl eer en genadeleven.

En we bedroefden ons, dat de bekende Muskegon *Bereër* predikant in deze mee van de leer der vaderen afweek, naar het bleek.

God de Heere zou volgens deze dwaling, en het betoog van Ds. B. in de verklaring van Judas *hartveranderende genade* aanbieden aan *te voren tot het oordeel opgeschreven goddeloozen?*

En het zou dien hardnekkigen ontuchtigen en huichelaars vrij staan om die *onwederstandelijke genade* Gods af te weren en tot allerlei boosheid en onreinheid te gebruiken?

Waar wordt in Gods Woord zoo iets gedrochtelijks geleerd?

En toch is het ook weer *GEEN algemeene genade* dezen loochenaars van God en Christus ten deel gevallen, volgens den door ons bestreden, ons anders aangenamen, uitlegger, want (zie blz. 17) "zij hebben de schuldvergevende liefde Gods wel aangenomen; want anders hadden ze niet in de kerk kunnen komen."

En hoe dan ook nog daarna Ds. B. kan overgaan, — na "het feit aangeteekend te hebben, dat in Nederland en Amerika vele duizenden christenen zich op grond der Gemeene Genade Gods in allerlei werelddienst verloren hebben" —, om op blz. 17 en 18 vervolgens te zeggen: "Men dient zich niet te verwonderen, dat hiertegen (dat zich in werelddienst verliezen op grond der Gemeene Gratie) hier te lande een geweldige reactie is ontstaan, en dat men er toe gekomen is om te loochenen, dat er genade aan de goddeloozen (hier dan natuurlijk bedoeld de tot het oordeel der verdoemenis tevoren opgeschrevenen) wordt bewezen", is toch zeker wel zeer zonderling, meenen wij.

We hebben Ds. Bultema meer gehoord over "genade", en van zijn hand meer gelezen over het begrip en het woord "genade" in de Heilige Schrift.

Tot heden echter komt het ons voor, dat hij in *deze* zaak weinig helder en klaar is.

En dat hij in "De Brief van Judas" te dezer zake zich herhaaldelijk weerspreekt.

Ook kan de overigens voor de waarheid en het onverduisterd gezag van Gods Woord zeer ijverende Muskegonsche leeraar, het weten, dat de bekende twee leeraars

niet *daarom* in de eerste plaats den strijd hebben aangebonden tegen de dwaalleer van de Gemeene Gratie, bijna algemeen in Nederland gehuldigd op 't gezag van Dr. Kuiper en Dr. Bavinck, en hier te lande ook, zonder dat zelfs de opleiders van aanstaande predikanten er iets van weten te verklaren, uit navolging door Gereformeerde leeraars en belijders aanvaard, dat duizenden zich in werelddienst verliezen met een beroep op de Gemeene Gratie van Kuiper, maar omdat deze valsche leer Gods eere aantast, on-Schriftuurlijk is, en tegen de Gereformeerde belijdenis ingaat.

En zou nu de Brief van Judas het bewijs leveren, dat aan goddeloozen (hier verworpenen en verdoemden) *genade* wordt bewezen?

Hoe *kàn* het?!

G. V. B.

DAT WAS ALLES WAT HAAR OVERBLEEF

Onder het hoofdje: PAGEANT, had zekere Margaret Widdemer in THE OUTLOOK van Nov. 19 laatstleden het volgende mooi-gevoelde, (Zooals men dat wel eens uitdrukt) maar toch diep-treurige gedichtje:

Though I go with banners,
Oh, never envy me.
These flags of scarlet flying,
This purple that you see
This air of marching triumph
Was all that I could save
Of loves that had an ending
And hopes that had a grave. — *)

Dat was alles wat overbleef van liefde en hoop in deze wereld voor haar. En deze wereld vergaat, en al wat in en van deze wereld is.

Zij stelt ook hare dienaren steeds teleur. Dat kan niet anders. Dat zegt Gods Woord ons, en dat leert de ervaring van elken dag, zoodra maar het dagblad, al te gretig soms aangegrepen, ons bereikt en door ons wordt ingezien.

Het is al een voorbijtrekkend beeld van valsche vreugde, en ijdele trots, en leugenachtige zegetocht. En de achtertocht is ellende en dood!

Dat is alles wat de wereld haar liefhebbers schenkt en overlaat, mèt de eeuwige wanhoop.

Wel hem en haar, die het den grooten Apostel Paulus door genade kan nazeggen uit het rijke anti-thetische achtste hoofdstuk van den Romeinen Brief; dat hooggestemde, allesomvattende, naar de glorificatie hakende, aandoenlijk teer-geestelijke, boven-den-val uitgaande, en over-dood-en-doem heenziende, jubellied: WIJ ZIJN MEER DAN OVERWINNAARS DOOR HEM DIE ONS HEEFT LIEFGEHAD. —

G. V. B.

Vertaling van bovenstaand vers:

*) Hoewel met banieren daarheen gaande, benijd mij daarom niet. Alles wat mij overbleef van liefden, die aan een einde kwamen; van hopen, die ten grave werden gebracht, waren deze wapperende scharlaken vlaggen, dit purper dat gij ziet, deze "triumfantelijke" aangenomen houding.

TOTAL DEPRAVITY

Dr. Abraham Kuyper's Defense of the Unscriptural Proposition That Natural Man Performs Real Positive Genuine Good Works

Scripture abundantly testifies, so it appeared, that natural man is totally depraved, that the civic good works which he performs are sin, that, therefore, the depraved sinner sins only. It was also shown how that St. Augustine, John Calvin, and our Standards are in full agreement with the scriptural teaching that man is totally depraved to the extent that he can do no good, whatsoever.

Thereupon I asserted and proved how that the late Dr. Abraham Kuyper taught in his "De gemeene gratie" that the depraved sinner, even though he be dead in trespasses and sin, nevertheless performs real and genuine good works. According to Kuyper the bad tree brings forth good fruit.

Over against the plain teaching of scripture to the effect that natural man sins only, that the bad tree brings forth bad fruit, Kuyper placed the unscriptural proposition that natural man performs real genuine positive good works, that the bad tree brings forth good fruit.

Kuyper realized that his theory of common grace would not be received by the group for which he wrote if he neglected to persuade his readers that the axioms of his theory are found in God's Word. Kuyper therefore attempts to convince his readers that his premises are found in scripture. In this he was eminently successful as history proves. At least the Christian Reformed Church of America is saturated with Kuyper's theory of common grace. Our last synod, either consciously or unconsciously elevated the theory to a church dogma.

The proposition that natural man performs real genuine good works is one of the three premises or pillars supporting the entire super-structure of Kuyper's theory of common grace. Kuyper must prove therefore that these three pillars have a scriptural basis. If he fails in this the entire superstructure collapses.

In this particular article it will be made clear that Kuyper did not succeed in proving that the proposition "natural man performs positive good works" has a scriptural and confessional basis. His failure was inevitable for the premise is unscriptural as we have already seen. One cannot find in scripture proof for an unscriptural proposition. God's Word does not militate against itself. Yet Kuyper attempted to prove that his unscriptural and unconfessional premise is nevertheless scriptural and confessional. And he failed as will be made plain.

Kuyper's proof comprises a passage from the second chapter of Paul's epistle to the Romans, a few quotations from our standards, and an argument which is purely a product of his own fertile imagination. The passage from scripture reads as follows:—For when the gentiles, which have not the law, do by nature the things of the law, these, having not the law, are a law unto themselves: Which shew the work of the law written in their hearts, their conscience also bearing witness, and their thoughts

the meanwhile accusing or else excusing one another. (Rom. 2-14:15).

From our standards Kuyper quotes the following: "And being thus become wicked, perverse and corrupt in all his ways, he hath lost all his excellent gifts, which he had received from God, and only retained a few remains thereof" (Art. 14 of the confession of faith).

And again: There remains however in man since the fall, the glimmerings of natural light, whereby he retains some knowledge of God, of natural things and of the difference between good and evil and discovers some regard for virtue, good order in society and for maintaining an orderly external deportment. But so far is this light of nature from being sufficient to bring him to a saving knowledge of God and to true conversion that he is incapable of using it aright even in things natural and civil. (Canons of Dordrecht, chapter 3 and 4, Art. 4).

Not only does Kuyper quote scripture and our confessions in support of his unscriptural premise, but in addition to this he attempts to bolster up his proposition by a reasoning which, as was said, is purely a production of his own imagination. The particular argument of his is without objective reality, has no scriptural basis. It is a piece of psychological nonsense, a miserable dictu.

The argument to which I refer is found on pages 305, 306 of "De Gemeene Gratie", volume II. In the paragraph which I now quote Kuyper attempts to make it appear psychologically plausible how that the reprobate, the unregenerate with his corrupt will, wills to do and actually performs real genuine positive good works. The reprobate whose will is corrupt, nevertheless wills to perform genuine positive good works. This is the strange phenomenon which Kuyper now attempts to explain, psychologically.

The paragraph reads as follows: "Immers het valt niet te ontkennen, dat menig onbekeerde wel terdege ook met zijn wil velerlei goede dingen wil. Zeer dikwijls is het zelfs een ongemeene wilskracht waarmee ze een goede zaak doorzetten. Daarom is het noodig hier tot een tweede onderscheiding te komen. Onze eerste onderscheiding was, dat er in ons is een middelpunt waarvan onze levenswerking uitgaat, en een omtrek waarin die levenswerking uitkomt. We stellen daarbij dien uitgang van deze levenswerking voor als het uitstralen van lijnen, en oordeelden nu dat de zonde deze uitgaande lijnen afbuigt in geheel verkeerde richting, maar dat de gemeene gratie, van ter zijde in komende, deze afbuiging stuit, en zoo menige levenswerking in haar uitstralen toch nog op het goede punt doet uitkomen. De lijnen zijn dan als kromme, omgebogen lijnen gedacht; als ze uit het middelpunt uitkomen, neigen ze alle naar links, maar hooger of lager op buigt de gemeene gratie ze dan weer naar rechts om. Fijner konden we aanvankelijk de onderscheiding niet nemen, zou niet alle helderheid en doorzichtigheid in de voorstelling teloor gaan. Thans echter moet hier een tweede onderscheiding aan toegevoegd, rakende dat middelpunt zelf.

Onder dat middelpunt verstonden we ons ik in het

centrum van ons wezen, en tegenover onze levensuitingen genomen, is dat dan een. Maar beschouwen we nu dat middelpunt op zichzelf, dan springt het in het oog, hoe ook hier weer te onderscheiden valt, eenerzijds tusschen onze neigingen, ons verstand en onzen wil, en anderzijds tusschen ons ik, dat in deze drie werkt. Ik neig, Ik denk, Ik wil. In het ik vindt en neiging en verstand en wil het vereenigingspunt. Hieruit blijkt, dat men ook in het middelpunt zelf van ons wezen weer te onderscheiden heeft: (a) de kern er van in ons ik en (b) de onderscheidene bewegingen of functien van dat ik. En is dit eenmaal goed gevat, dan zal men terstond inzien, hoe alleen dat ik, als binnenste kern, blijft wat het is, maar hoe daarentegen die neiging, die denkende en die willende beweging, bij weeromstoot, zekeren invloed van de gemeene gratie ondergaan. Beproof het zelf maar door drie, vier dunne koperdraden te nemen, die ge in een punt saam vastlegt, en nu naar verschillende kanten uitlegt, en onderaan het vereenigingspunt met uw linkerhand naar links afbuigt, onderwijl ge op de helft van den draad ze met uw rechterhand ombuigt naar rechts. Dan toch zult ge zelf voelen, hoe de druk door uw rechterhand uitgeoefend niet alleen de uiteinden der draden naar rechts ombuigt, maar ook benedenwaarts zekeren druk op het benedengedeelte uitoefent, dien ge op de vingers van uw linkerhand zeer duidelijk waarneemt. Ditzelfde nu geldt natuurlijk ook van de gemeene gratie. Als zij, op welk gedeelte van de lijn ook, die lijn aangrijpt, en in haar verder verloop naar rechts buigt, komt hieruit ook een spanning, en druk naar beneden voort, die wel nooit de kern van het ik kan aandoen, maar wel haar uitwerking heeft, op de neiging, op het bewustzijn, en op den wil. En hieruit verklaart het zich, dat de onbekeerde tot in zijn wil den invloed der gemeene gratie ondergaan kan."

In this way Kuyper attempts to explain how it is possible for the spiritually dead sinner to perform positive good works. It will be pointed out presently that his solution is psychologically impossible.

The above argument together with the above quotations from scripture and the standards constitute Kuyper's proof for his premise.

Kuyper's Proof Imaginary? His Solution Untenable

Let us make this clear. We shall set out with an analysis of Kuyper's exegesis of Romans II; 14, 15, "For when the gentiles, which have not the law, do by nature the things of the law, these having not the law, are a law unto themselves: who show the works of the law written in their hearts, their conscience also bearing witness, and their thoughts the meanwhile accusing or else excusing one another."

Much of what Kuyper says about this passage we agree with. But we are not at one with the following: "En eindelijk in de vierde plaats volgt uit Romeinen II; 14, 15 dat deze gemeene genade den gevallen zondaar nog kracht leent, om het goede te doen. De Apostel zegt toch: "Indien de heidenen die de wet van Sinai niet hebben van nature de dingen doen die der wet zijn". Zij

kennen ze dus niet alleen, maar zij doen ze ook, en juist daaruit dat zij ze doen, trekt Paulus de conclusie, dat ze er kennis van hebben. Dat doen is dus zelfs uitgangspunt voor het apostologisch betoog. Staat het nu vast, dat zelfs een kind van God betuigt "onbekwaam te zijn om eenig goed als uit zichzelf te denken, veel minder te doen", dan volgt hieruit noodwendig, dat ook de Heidenen dit goede doen, niet uit zichzelf of uit eigen kracht, maar alleen omdat de gemeene genade hen hiertoe aandrijft en hiertoe bekwaamt."

From this quotation it appears that Kuyper regards this particular scriptural passage as proof for the proposition that natural man performs positive good works. Then too, the above quotations taken from "De gemeene gratie" again indicate very clearly that Kuyper regarded outward conformity to the law as having real ethical value.

The particular scriptural phrase which according to Kuyper asserts that the reprobate performs real genuine good works, is, "For when the gentiles, which have not the law, do by nature the things of the law, ...". According to Kuyper the apostle is teaching that natural man performs positive good works when he declares that the gentiles do by nature the things of the law. So Kuyper maintains, notwithstanding the fact that the apostle in the following chapter asserts: "For we have proved both Jew and Gentiles that they are all under sin; as it is written: There is not one righteous, no, not one, there is none that understandeth, there is none that seeketh after God. They are all gone out of the way, they are together become unprofitable; there is none that doeth good, no not one".

If Kuyper's exegesis of this particular passage is correct then Paul in this very letter is in conflict with himself and defeats the very purpose of his epistle.

Not one of all the reformed commentators which I consulted, uphold Kuyper in his exegesis of Rom. 3; 14, 15. Kuyper stands alone. His exegesis of this particular passage is altogether pelagianistic. Commentators do disagree as to whether the phrase "do by nature the things of the law" should be interpreted in the sense of "outward conformity to the law as the heathen have it, or whether the sentence must be explained to mean that the heathen do the office of the law i.e. to command and forbid. Granted that the former interpretation is correct, even at that the text is no support for Kuyper's premise. His proposition requires a scriptural passage which asserts that the sinner who conforms outwardly to the law is performing real genuine positive good works. And this the passage in no wise teaches. A careful analysis of the text reveals that the sentence "do by nature the things of the law" may not even be explained in the sense of "outward conformity to the law", but that the phrase means that the heathen do the office of the law i.e. to command and forbid. The apostle teaches in these two verses that the heathen do not have the law which God proclaimed from Mt. Sinai and ingraven on tables of stone, but the heathen, so the apostle maintains, do nevertheless have a law which they themselves dictate. For

that very reason the heathen are a law unto themselves. And the fact that they dictate to themselves a law implies that sin did not destroy in man's soul his moral sense. Man, even though he died morally and spiritually remained nevertheless an ethical being. Even though he be dead in trespasses and sin he nevertheless is sensible of the fact that there is a right and a wrong, Kuyper in commenting on the above scriptural passage says: "En dit nu is de reden, waarom Paulus, in zeker opzicht de besten der heidenen boven het gros der Joden verheffende, speciaal van de heidenen met zooveel nadruk zegt dat zij het werk der wet nog in hun harten geschreven hebben". Indeed if Kuyper's interpretation of the passage is correct then Paul is not merely elevating the most noble of the heathen above the mass of Jews but even placing them in a class with the saints for, according to Kuyper, Paul teaches in these particular verses that the heathen by nature perform positive good works. According to scripture, however, man by nature is dead in trespasses and sin. It is not at all true that Paul is teaching in this chapter that the noblest of the heathen are more virtuous than the mass of Jews. An assertion of this kind is nothing less than a lamentable and disgusting distortion of Paul's words. The apostle argues with great vigor that both Jews and Gentiles are under sin.

In fine the passage in nowise supports Kuyper's premise.

Let us now analyse the proof which Kuyper adduces from the standards. He quotes from Art. XIV of the confession of faith where it is stated as we have seen that man lost all his excellent gifts, which he had received from God, and only retained a few remains thereof. Kuyper regards this passage as furnishing the proof which he needs. Perhaps the Art. would serve him if it ended where Kuyper breaks off. Fact is, however that the article continues beyond the point where he ceased to quote. That which follows Kuyper omits and one sees at once why he did so when one acquaints himself with the contents of the section omitted. It reads as follows: "which however are sufficient to leave man without excuse; for all the light which is in us is changed into darkness, as the scriptures teach us saying: 'the light shineth in the darkness and the darkness comprehendeth it not, where St. John calleth men darkness. Therefore we reject all that is taught repugnant to this, concerning the free will of man, since man is but a slave to sin; and has nothing of himself unless it is given him from heaven. For who may presume to boast, that he of himself can do any good since Christ saith, no man can come to me except the Father, which has sent me draw him?'"

It is very clear why Kuyper omitted this section of the article. The very opposite from what Kuyper maintains in the premise under discussion is taught here. Kuyper asserts that man performs real positive good works. In the above quotation it is taught that all the light which is in us is changed unto darkness; that St. John called men darkness; that natural man is but a slave to sin; that natural man, disconnected from Christ, can do no good. The remnants of which the article speaks refer to man's

morality and rationality. Man even though he died spiritually remained nevertheless a rational moral being. Indeed and Satan likewise. The remnants, as is very evident from what follows, do not at all imply that man after the fall retained such gifts as would enable him to perform real positive good works. Kuyper nevertheless would have it so.

It is clear that Art. XIV instead of supporting Kuyper's premise completely overthrows it. Kuyper fully realized it. He was well aware of it that the Article as a whole militates against his proposition. He could do no better than omit the damaging section. This he did.

In the class-room, in the presence of his students, Kuyper, the theologian, the professor in dogmatics, commented on this particular article. What he then had to say was preserved by his students and is found in the 'Dictaten Dogmatiek' (page 84 Locus De Peccato). Kuyper on that occasion expressed himself as follows: "Nu komen wij tot de vraag: Wat is er van de rudera (remnants) aan? De mensch is in al zijne wegen verdorven maar behield, gelijk Art. XIV der confessie het leert, 'kleine overblijfselen'. De Ethischen zijn het op dit stuk verbazend met de confessie eens, maar vergeten wat er op volgt: 'overmits al 't licht in ons duisternis is.' Die overblijfselen worden uitgemeten, door een vergrootglas bezien, en op 't laatst zijn die kleine overblijfselen bijna de geheele mensch.

Daarentegen leert de confessie ten opzichte dezer rudera (remnants): dat in de natuur van den mensch niets goeds overbleef, maar dat de mensch wat de natuur betreft, geheel zondig is en noch naar zijn intellectueel, noch naar zijn thelematisch wezen iets ten goede vermag; dat deze rudera daarentegen wel gelden ten opzichte der substantie. Natuur en substantie zijn zoo onderscheiden: dat de natuur is: id quod nascitur, de werking; substantie datgene waaruit gewerkt wordt. Dat de wil bedorven is, wil dus niet zeggen, dat de voluntas noluntas werd; dan was de substantie gekrenkt; maar dat de werking der voluntas altijd in minus loopt, verkeerd is bij de mensch."

Let us now listen to the author of the "De Gemeene Gratie." We read on page 12 of "De Gemeene Gratie", volume II, the following: "Er is dus in onze Belijdenis niet uitsluitend sprake van de volstreckte tegenstelling tusschen geloof en ongeloof, zonde en heiligheid, maar uitdrukkelijk wordt in onze belijdenis, zoowel aan de zijde des zondaars als aan de zijde der geloovigen, zekere oorzaak aangegeven. waardoor het komt, dat er in de gevallen mensch nog zeker goed overbleef, en in den geloovige nog zeker kwaad nawerkt."

Kuyper places Art. 14 in conflict with itself. According to Kuyper, the professor in dogmatics, Art. 14 teaches "dat in de natuur van den mensch niets goeds overbleef maar dat de mensch wat de natuur betreft geheel zondig is en noch naar zijn intellectueel, noch naar zijn thelematisch wezen iets ten goede vermag". According to Kuyper, the author of "De Gemeene Gratie", Art. 14 teaches: "dat er in den gevallen mensch nog zeker goed overbleef". The term "zeker goed" in the above quotation means real genuine good, good in the ethical sense. This becomes

at once evident when one turns to the sentence in "De Gemeene Gratie" in which the term appears and connects that sentence with its surroundings. Then it becomes clear that the term may not be taken metaphisically and then be made to apply to the image of God in the wider sense, to the substantia of the soul. To do this would be misinterpreting Kuyper as appears from the following phrase: "maar ook dat de algemeene genade de gevallen zondaar nog kracht leent om het goede te doen", (page 17 of volume II De Gemeene Gratie).

How it is to be explained that Kuyper at one time made Art. 14 assert "*dat er in de natuur van den mensch niets goeds overbleef*" and at another time "*dat er in de gevallen mensch nog zeker goed overbleef*".

We are confronted here with a contradiction since the term "good" both times has the same meaning i.e. ethical good.

There is only one possible explanation: The Kuyper who makes Art. 14 say "*dat in de natuur van den mensch niets goeds overbleef*" is Kuyper The Professor in dogmatics. This Kuyper was not casting about in search of proof for a theory. The Kuyper who makes Art. 14 say "*dat er in den gevallen mensch nog zeker goed overbleef*" is Kuyper the Author of "De Gemeene Gratie" in search of proof for a theory.

The vision of Kuyper the Professor in dogmatics was not impaired by a theorie. This Kuyper therefore can see and for that reason interprets Art. 14 correctly. Kuyper The Author of De Gemeene Gratie has a beam in his eye. This beam is his theory. This accounts for his misinterpretation of Art. 14.

Kuyper the author of the "Gemeene Gratie" assures us that the believer and the unbeliever, God's people and the world do not stand opposed to each other as light and darkness. This appears from the following: "Er is dus in onze belijdenis niet uitsluitend sprake van de volstrekte tegenstelling tusschen geloof en ongeloof, zonde en heiligheid. . . . dat er in den gevallen *mensch nog zeker goed overblijft*, en in den geloovige nog zeker kwaad nawerkt." And again: "Dat de wereld meevalt is te danken aan het licht der natuur, dat God nog in den gevallen zondaar brandende houdt; en evenzoo dat de kerk tegenvaalt, is gevolg van het beleden feit dat de zonde nog in den geloovige nawerkt. . . ." We have no objection to the second half of the above quotation. Indeed, it is a sad fact that the believer has only a small beginning of true obedience. The above quotations have this significance: they clearly indicate how that to Kuyper's mind the believer and the unbeliever, the church and the world do not stand opposed to each other as light and darkness. There burns in the heart of the unregenerate, dead in trespasses and sin, a light, in the ethical sense. Jesus words: "Thou art the light of the world" applies, according to Kuyper, to the world itself. It is not true what the apostle Paul wrote to one of the churches: "For ye were at one time darkness, but now are ye light in the Lord". The group of christians which the apostle was addressing were always light. What ails

Paul? The Fathers of Dordt erred when they declared that "all the light in man is changed into darkness."

The other passage which Kuyper quotes in support of his proposition is taken as we have seen, from the Canons of Dordt, chapter 3, 4, Art. 4. Here again Kuyper omits that portion of the Art. which militates against his premise. The omitted section reads as follows: "Nay further this light, such as it is, man renders wholly polluted, and holds it in unrighteousness, by doing which he becomes unexcusable before God". The light of which this passage speaks is not of such a quantity so as to enable man to perform real genuine positive good works, having real ethical value as Kuyper would have it. From what follows it appears that this is not the case. Also the light of which this article makes mention refers to mans rationality and morality. The term "light" means as does the term "remnants" of Art. XIV of the confessions, that man after the fall remained a rational and moral being. Indeed and so did Satan. This article too instead of supporting Kuyper's proposition completely overthrows it. That part which Kuyper omitted teaches that man is polluted and unrighteous in all his ways. Thus it appears how that Kuyper in his "De Gemeene Gratie" makes himself guilty of a miserable distortion of the truth in the attempt to place his theory on a scriptural and confessional basis.

Let us now notice how Kuyper explains psychologically the performance of real genuine positive good works by the natural man. The passage containing his solution of the matter is found above. Briefly stated it is this: The will of man emerging from the center of his being is headed in the wrong direction toward lawlessness. Without the gracious interference on the part of God that will would continue in the wrong direction and finally embody itself in a lawless sinful evil act. God interferes. God bends, curbs, deflects that corrupt will headed as it emerges from the center of man's being (which center Kuyper calls man's ego) in a direction toward lawlessness. God now bends that corrupt will in the opposite direction with the result that this will terminates on the shores of God's law. This according to Kuyper takes place in the soul of the natural man performing positive good works. In this way God causes natural man to will and to perform positive good works. Common grace exerts an influence, a pressure on man's will without changing the center of man's being i.e. the ego. To this Kuyper adds the illustration of the wires.

He bids us to put his explanation of the matter to a test. We are bid to make fast 3 or 4 wires at point A. Thereupon we are told to bend the wires to the left with the left hand. Then we are directed to bend the upper half of the wire to the right. We are told to do this with the right hand. And Kuyper assures us that the pressure exerted by the right hand extends to the lower half of the wire as the sensation of pressure which the experimenter perceives upon his left hand indicates. But, and this is the point, the pressure exerted by the right hand does not extend to point A.

Now before I proceed to criticise the above explanation

I wish to have it understood that I am a firm believer in the providence of God. Scripture teaches me that God maintains, cooperates with and governs all things. The will of the moral creature forms no exception. The will of God is operating in and through the will of every moral creature, be he devil, angel, culprit or saint, in such a way that the moral creature wills and acts as the Lord God determined and wills that he shall. Yet in and through it all man remains a free moral agent. And although the action, the deed in its entirety is God's act and at the same time man's, man, not God, is the subject of the deed. The thief steals. God operates in and through the will of the thief in such a way that he steals. Yet it is not God but the thief who steals. He who attempts to explain the operations of God's will in and through the will of man must take heed not to do violence to man as a free moral agent.

Kuyper ascribes the positive good works performed by the unregenerate to the cooperation of the Divine will with the will of the doer. We have no objection. God's will operating with in and through the will of the moral creature is a scriptural truth. God's providence implies exactly this. But according to Kuyper the will of God is operating in with and through the will of the unregenerate in such a way that violence is done to him as a free moral agent. Kuyper's illustration clearly indicates it. The wires are made fast at point "A" which point represents man's ego. The lower half of these wires are deflected to the left by the left hand. The upper half of the wires are deflected to the right by means of the right hand. The hands of the experimenter represent God's will, the wires the will of man and point "A" man's ego. This should be kept in mind if one shall succeed in grasping the idea imbodyed in the illustration.

I repeat, Kuyper, in his attempt to explain the cooperation between the Divine and the human will relative the good works performed by the reprobate, does violence to man as a free moral agent. The deflection of the wires is due solely to the pressure which the hand of the experimenter exerts upon the wires. It is not point "A" deflecting the wires. The deflection is not the result of point "A" plus the wires cooperating with the hands of the experimenter. Yet this ought to be the case as point "A" represents the ego of man and the wires his will. The deflection is solely the work of the experimenter. Point A and the wires are inactive, absolutely. Indeed how could it be otherwise. According to this illustration therefore the ego and the will of the natural man have nothing to do with the good works he performs. According to the illustration the bending of the corrupt will in the direction of God's law is solely the work of God. The ego of the sinner together with his will are inactive relative the bending of his will and consequently the performance of the good deed. According to the illustration the natural man performing good works is a mere puppet in the hands of God. The natural man ceases to be a free moral agent and the subject of the deed which he performs.

Kuyper's explanation of the psychological implication

of the proposition to the effect that the natural man performs positive good is even more impossible than Rome's conception of the image of God. It is worse than fatalism.

Kuyper's solution involves that the natural man performing positive good works is insane. For the will of man is a rational will and is defined as the striving of the soul after that which it regards as good. The will of man is permeated, to express it this way, with thought, with an idea. This makes the human will rational. Volition and thought can be separated in abstracto only. Let us now return to Kuyper's illustration. The will (wires in the illustration) emerges from the ego (point A in the illustration) as the starting point. But notice how that the will is not changed but bent. The will is not changed therefore and consequently the idea permeating the will suffers no change. The sinner therefore is not at all aware of it that he is performing God's law. He wills and thinks the very opposite from what he is doing as neither the volition or the thought were changed. This now is insanity.

Further according to Kuyper's conception of the cooperation between the Divine and the human will relative the performance of positive good works by natural man, God is the active and positive cause of the ego of the sinner remaining sinful and spiritually dead. For it is the left hand of the experimenter which prevents his right hand from exerting pressure on point A.

Finally, in a single volition the sinner's will proceeds in two opposite directions. The same wire is bent first to the left then to the right by the hands of the experimenter. The sinner in a single volition stands opposed to himself. If this is not nonsense pray what is it?

To be sure I am not unmindful of the fact that we are dealing with a figure. Fact is however that the illustration reflects perfectly Kuyper's conception of the cooperation between the Divine and the human will relative the positive good works which the sinner performs. Bear in mind that Kuyper cannot permit on his standpoint, the ego of the sinner to deflect the will. He cannot, on his standpoint, permit the will to emerge from its source (point A the ego) in the direction of God's law. He may not permit the influence which the will of God exerts upon the will of man to effect the ego. This would mean the regeneration of the reprobate.

In fine, Kuyper's conception of the relation which the ego sustains to the will is untenable. He conceives of it like unto the relation which the fountain sustains to the water emitted. Only at one point do the will and the ego connect i.e. at the source. By far the greater part of a single volition is disconnected from the ego. This would imply that I, the ego, am responsible only to a very limited degree for what the will wills and does. We may not therefore conceive of a separation between the will and the ego at a single point. On the other hand the will and the ego must be conceived of as co-extensive and co-inciding at every point. According to scripture the heart and not the ego is the source of my thoughts and volitions. "Keep thy heart with all diligence, for out

of it are the issues of life." Prov. 4:23. "For out of the heart proceed evil thoughts, murders, adulteries, fornications, thefts, false witness, blasphemies." Matt. 15:19.

Thus it appears that Kuyper's attempt to make it seem psychologically possible for total depravedness and genuine virtue to dwell together in one body ended in a dismal failure. It could not be otherwise for, as was said, he attempted the impossible and in doing so attained to the height of the absurd.

Let us now give a brief resumption of what thus far has been given disclosed or proved.

It was shown how that scripture teaches that man is totally depraved to the extent that he can do no good but sins only.

There upon it was disclosed how that Dr. A. Kuyper in his "De Gemeene Gratie" overthrows the scriptural and confessional doctrine of man's total depravity. Proof was furnished for the fact that Kuyper denies the doctrine outright and by implication in that he teaches that natural man by means of common grace performs real genuine positive good works.

We then considered the scriptural confessional passages which Kuyper regarded and quoted as a proof for his unscriptural and unconfessional proposition that natural man dead in trespasses and sin performs real genuine positive good works. A careful analysis of these passages brought to light that they teach the very opposite from what Kuyper attempts to make them teach. It appeared that in these particular passages it is maintained that man is totally corrupt and capable of sinning only. And thus it was abundantly established that Kuyper's proposition is a negation of scripture and the confessions.

It also became evident that to Kuyper's mind the church and the world do not stand opposed to each other as light and darkness. Contrary to the scriptures and the confessions Kuyper teaches that the spiritually dead sinner is light as well as the believer.

Next we criticised that particular passage of the "Gemeene Gratie" in which Kuyper attempts to justify his proposition psychologically. It appeared that Kuyper did not succeed in explaining satisfactorily the operation between the Divine and the human will relative his proposition. The explanation turned out to be a startling piece of psychological nonsense. The subject of the sinner is obliterated i.e. his ego, his "I". The sinner is reduced to a mere puppet. In a single volition he proceeds in two opposite directions and thereby stands in direct opposition to himself. The sinner is doing the very opposite from what he thinks he is doing, and this is insanity. His responsibility is reduced to a minimum in that the ego is separated from the will and God, not the sinner himself, is the positive and active cause of the fact that the sinner is and remains sinful in his ego. God therefore is the author of sin, according to Kuyper's conception, as it is God and not man himself, i.e. the ego of man deflecting the will in the direction of lawlessness.

And thus it turns out how that the pillar for which

we have been searching (i.e. the reprobate performs real positive good works) is purely an imaginary one. In due time it will be made clear in this periodical that the remaining pillars are also imaginary. This having been done the theory of Kuyper's "Common Grace" will remain hanging in mid-air, a mere phantom.

Thus far it has already been made clear in this and in the preceding articles that the author of "De Gemeene Gratie" injected into the organism of the church a deadly poison drying up the very life of the church.

A few remarks in conclusion.

Several of the learned in our midst regard "De Gemeene Gratie" of Dr. A. Kuyper as a master piece, a monumental work.

They have been harassing for about a year and a half now the Revs. H. Hoeksema and H. Danhof because they refused to subscribe to the teachings of the author of the "Gemeene Gratie".

Classis Grand Rapids East suspended Rev. H. Hoeksema because he refused to promise to discontinue exposing the dangers and fallacies of Kuyper's theory of common grace. A similar fate awaits us.

Dr. C. Bouma, professor of the chair of dogmatics at our Seminary pleaded for four hours with the synod in his endeavor to persuade that body to adopt Kuyper's theory of common grace. He succeeded by holding up before the eyes of the members of the synod the "schrikbeeld" of anabaptism.

And so it happened that the last synod of the Christian Reformed Church of America elevated to a church dogma Dr. Kuyper's theory of common grace. I am convinced that the synod did so unknowingly with the exception of the learned committee on common grace appointed by the synod. The duty of that committee was to serve the synod with advice. I repeat with the exception of the committee and a few others, in the main Dr. Jan Karel Van Baalen, the synod unwittingly did what they did. Members of the committee were Dr. Y. P. De Jong, Dr. C. Bouma, Rev. E. Van Halsema and others, with Prof. L. Berkhof as adviser.

A few more remarks.

Dr. C. Bouma declared on the floor of the synod that it was his aim to expound and to popularize the theology of Dr. A. Kuyper.

Relative the common grace of Dr. Kuyper Prof. L. Berkhof wrote in "The Witness" as follows: "Wij kunnen ons over het algemeen heel goed vinden in de groote lijnen zooals die door Kuyper en Bavinck zijn uitgestippeld".

G. M. O.

Be not too busy with thy work and care
To look to God, to clasp thy hand in His;
Miss thou all else, but fail not thou in this.
Thou needst not all alone thy burdens bear.
Listen and wait; obey and learn His will.
His love and service all thy life shall fill.

GOD WEDERSTAAT DE HOOVAARDIGEN, MAAR DEN NEDERIGEN GEEFT HIJ GENADE

— Jac. 4:6b; I Petr. 5:5b —

De HEERE laat de ziel des rechtvaardigen niet hongeren, maar de have der goddeloozen stoot Hij weg. — Spr. 10:3.

Het werk des rechtvaardigen is ten leven; de inkomst des goddeloozen is ter zonde. — Spr. 10:16.

De weg des HEEREN is voor den oprechte sterkte, maar voor de werkers des ongerechtigheid verstoring. — Spr. 10:29.

Zie, den rechtvaardige wordt vergolden op de aarde; hoeveel te meer den goddelooze en zondaar! — Spr. 11:31; I Petr. 4:18.

De HEERE laat de ziel van die Hem vreest niet hong'ren;
Hij leeft uit 's Vaders hand en vreest geen hongerdood;
Maar van 't godd'looze volk—de oud'ren met de jong'ren
Stoot God hun have weg en laat hen in den nood;

Op 't brood Zijns gunstelings gebiedt de Heer' den Zegen,
Al zou zijn bete droog-, zijn drank slechts water zijn;
Maar van 's godd'loozen goed, door onrecht meest ver-
kregen,
Verkeert Hij 't brood in steen; in bitt're gal zijn wijn!

's Rechtvaardigen bedrijf zal hem ten leven strekken.
Dewijl hij 't geen hij wint "Gods eigendom" beschouwt;
Maar 't opgelegde goed der gierigaards en vrekken
Verdwijnt: "Vervloekt is elk die op den mensch ver-
trouwt!" (Jer. 17:5; Ps. 49:7—15)

Wat baten geld en goed op reize naar den Hemel. . . ?
De Heere kent Zijn kind en weet wat het behoeft
Op gansch zijn pelgrimstocht door 't nietig aardsch
gewemel;
Waarom dan ongegrond Zijn Vaderhart bedroefd. . . ?!

De weg des Heeren is voor den oprechte sterkte;
("Gods weg" is: "'t Voorschrift Gods voor Wandel en
Geloof"; (Gen. 18:19, Kantt. 41)
Maar voor wie onrecht werkt, en op "Gods Weg" niet
merkte,
Zal hij verstoring zijn: die wordt der hel ten roof!
Gods Zoon is ons de Weg, de Waarheid en het Leven;
Genade Gods in Hem heeft ons daarin gezet!
Maar zij, die, wars van God, zich in den weg begeven
Die uitloopt in 't verderf,—hen treft de Vloek der Wet!

Zie, den rechtvaardige vergeldt de Heer' op aarde
Reeds voor zijn kwade daad, opdat hij wijsheid leer';
Hoeveel te meer den goddelooze en ontaarde
Die Zijnen Wil weerstaat en spot met plicht en eer!
Gelijk een wervelwind,—door d' adem Gods gedreven —,
(Spr. 10:25)
Niet meer vernomen wordt, weervaart het ook den zot
Die God vijandig is; maar die rechtvaardig leven
Bestaan in eeuwigheid; gegrondvest in hun God;
Rechtvaardig volk! verheft—verhoogt uw blijde klanken,
Verheugd in God, uw God, en brengt Zijn Liefde Dank,
Want—schoon in eeuwigheid niet naar waardij te danken:
Uw Dank is in Zijn oor een liefelijke klank!

En eerlang, als de Heer' als Rechter op de wolken
Ten Oordeel komen zal met d' Eng'len Zijner Kracht,
(II Thess. 1:7)
Zal Hij Vergelding doen voor d' oogen aller volken:
Zijn haters stoot Hij weg, in d' eeuw'ge afgrondskolken,
(Openb. 20:15)
Maar 't volk, door Hem Gekend, wordt dan bekleed met
Macht!

Hij, die in bovenstaand' Genade aan kan wijzen
Die God Zijn haters schenkt, wordt zeer beleefd ver-
zocht
Daar kondschap van te doen. De wereld zal hem prijzen!
—Genade Gods, voor dien, (het is om van te ijenzen!)
Die willens lijf en ziel den duivel heeft verkocht. . . . !
Al ware het, dat God Genade aan kon bieden
Aan dien, dien Hij van eeuwigheid verworpen heeft - ,
Nochtans, desniettemin—de Gift zou niet geschieden;
De goddelooze zou van Gods Genade vlieden!:
Een DOODE neemt niet aan waar Jezus' Bloed aan
kleeft!—

God geve, dat de Hooggeleerden onzer Scholen
De zuiv're uitspraak Gods eens klaarder mogen zien!
Dan zouden zij niet meer op vreemde paden dolen
En deden hun Gehoor niet dwalen, bovendien!—

B. A. HENDRIKSEN.

INGEZONDEN

Geachte Redactie:—
Gaarne zagen wij de onderstaande regelen opgenomen
in "The Standard Bearer". Bij voorbaat dank!

VOOR OF TEGEN

Hier zijn twee woorden bij ons allen wel bekend. Ook
kent men er de beteekenis wel van. Over die woorden
alszoodanig wijden wij dan ook niet uit. Wij vragen
slechts, waar voor of tegen, en waarom?

Het eischt een zekere mate van kennis, om zich voor
of tegen iets te verklaren. Men kan dikwijls in betrekking
tot allerlei dingen geen beslist standpunt innemen, omdat
men er geen genoegzame kennis van heeft. Nu is dat in
sommige gevallen ook minder erg. Veel moet eenvoudig
aan anderen overgelaten worden. Op allerlei gebied moet
men vertrouwen op de kennis en eerlijkheid van des-
kundigen. En al weten wij er dan soms iets van, b.v. van
allerlei staatszaken, onze kennis is gering, en daarom is
onze meening ook van minder beteekenis.

Toch zou ik willen waarschuwen tegen het zich zóó
maar voor of tegen een zaak of beweging te verklaren,
op grond van hetgeen een ander geleerde of deskundige
er van zegt. Beter is eerst onderzoeken, en dan ons oor-
deel er over laten gaan.

Doch nu kom ik tot mijn punt. Er is thans eene
beweging onder ons voor en tegen de idee of begrip
Algemeene Genade. Daar is gedurende de laatste jaren
onder ons al heel wat over gezegd. Beide zijden: de
voor- en tegenstanders, voeren hun argumenten aan.

Betreffende die kwestie zouden we dus eigenlijk wel klaar moeten wezen, om een eigen standpunt in te nemen. Toch zijn velen dat nog niet. Er moet nog meer onderzoek worden ingesteld.

Nu behoeven wij dat onderzoek gelukkig persoonlijk niet in te stellen. Daar zijn gelukkig betere krachten voor. Wij worden voorgelicht. En wij hebben kennis genomen van hetgeen van beide zijden werd voorgesteld en toegelicht. Onder die voorlichting hebben wij zelf ook zoo veel mogelijk onderzocht en nagedacht. En daardoor zijn wij gekomen tot de slotsom, dat er geen Algemeene Genade is. Wij verklaren ons daarom beslist tegen die idee of theorie.

Natuurlijk, velen komen tot het tegenovergesteld resultaat. En zij hebben er ook hunne redenen voor. Wij hebben ook wel kennis genomen van hunne argumenten. Voor ons blijft er echter altijd veel dubbelzinnigs in, dat voor tweërlei uitlegging vatbaar is. Daar gaan wij hier echter niet nader op in.

Wij wouden er nog even op wijzen, dat er zoovele leden zijn van onze Chr. Geref. kerken, leden in volle gemeenschap, die nog o zoo weinig op de hoogte zijn. Zij leven zoo weinig mee. Die nemen dan in den regel ook geen standpunt. Meestal zijn ze niet voor of tegen, maar voor en tegen, naarmate zij met een voor- of tegenstander spreken. Dit komt, omdat zij zoo weinig onderzoeken. Zij hebben maar weinig behoefte aan onderzoek van de diepere waarheden van Gods Woord. Daarom weten ze ook geen beslist standpunt in te nemen. Het blijft in den regel bij een schouderophalen. Dat mag toch niet. Laat men toch onderzoeken. Daartoe wordt gelegenheid gegeven door "The Standard Bearer".

Hiermede wil ik voor ditmaal eindigen, hopende, dat nog velen, na behoorlijk onderzoek, mogen komen tot de volle overtuiging, dat er geene Algemeene Genade, ook niet van Gods zijde, is, en dat hij daarom ook tegen die voorstelling zal strijden, zoolang hij strijden kan.

L. VAN DEN BOS,
Kalamazoo, Mich.

Sheboygan, Wis., Dec. 11, 1924.

Geachte Redactie van "The Standard Bearer".

Het hierbij ingeslotene zond ik op tot plaatsing in De Wachter. Meenende dat men bespreking van de "drie punten" en de Gemeene Gratie geest gewenscht achtte, in zijn voor en tegen. Doch dat schijnt niet zoo te zijn. Opmakende uit wat ik op bescheiden wijs als antwoord op mijn schrijven van Ds. H. Keegstra ontving. Die oordeelde, "dat het niet recht was om in het *blad der kerk* te ageeren tegen wat de Synode als hare geloofsovertuiging vaststelde". Alleen daarbij opmerkend, dat Dr. Janssen na het Synode besluit wel ageerde in De Wachter, en ik meen zelfs ook de hoofdredakteur na Synode besluit in De Wachter ageerde tegen het terzijde zetten van het Nederlandsch advies in huwelijks- en echtscheidings kwesties. Hoe het zij, ik wenschte nu dat De Standard Bearer het wilde opnemen. Temeer waar ook ik de band, geest, en werking van Dr. Janssen en de Gemeene Gratie

belichaamd zie in de "drie punten" als één in beginsel. Zooals Mc. Henry terloops in de Toekomst maalde en door niemand nog werd tegengesproken.

Met dank voor de opname: — Als immer de uwe in Christus: — P. Dekker.

* * *

Sheboygan, Wis., 1 December, 1924.

Geachte Leeraar en Redacteur van De Wachter,
Ds. Keegstra:—

Zoo als Onze Toekomst meedeelde heeft de Classis Ds. H. Hoeksema verplichtend willen stellen om persoonlijk de drie ter Synode aangenomen "punten" te onderschrijven, waarin het zoeken van den persoon ten volle uitkomt.

Waarom moeten wij als leden der Chr. Geref. Kerk, dat dan ook niet doen? En ook alle verdere predikanten onzer kerk, die telkens maar weer de gemeente voorhouden en leeren, "Dat wij met onze kinderen in zonden ontvangen en geboren, en daarom kinderen des *toorns* zijn; en verder: (onze kinderen) zonder hun weten der *verdoemenis* in Adam deelachtig zijn enz., en ten slotte nog in het Doopsformulier: — Hoewel onze kinderen in zonden ontvangen en geboren zijn, en daarom aan allerhande ellendigheid, ja, aan de *verdoemenis* zelve onderworpen."

Deze leer in de Confessie ons telkens voorgehouden en door Gods Woord geleerd, is toch niet te rijmen met den geest der "drie punten": Dat God gunstig gezind is jegens goddeloozen en verworpenen?"

En daarom dan ook, indien namelijk God ook gunstig gezind is jegens de verworpenen, de aandrang wegvalt, "Wij dan wetende den schrik des Heeren bewegen de menschen tot het geloof; en ook het geloof, dat die een ander Evangelie verkondigt die zij vervloekt; of: zoo zij niet spreken naar dit woord het zal zijn dat zij geen dageraad zullen hebben".

Zou U bovenstaande s.v.p. in de eerstkomende Wachter willen opnemen en zoo mogelijk eenig antwoord willen geven?

P. DEKKER.

* * *

Wij plaatsen bovenstaande ditmaal zonder commentaar, wegens gebrek aan plaatsruimte, doch beloven er later wel eens op terug te komen.

Redaktie.

MEDEDEELING VAN DE REDAKTIE

Behalve vele redactioneele stukken moeten ook nu weder ettelijke inzendingen blijven liggen.

Daarvoor was geen plaats in dit nummer.

GENADE

Vroolijk te leven en moedig te sterven,
't Is uit genade alleen te verwerven,
Zonder genade geen blijdschap, geen moed,
Met haar de vreugde, die 't eeuwige begroet.